

OGÓLNOPOLSKI

TYGODNIK

GOSPODARSTWA

INFORMATOR PRZEDSIĘBIORCY PRYWATNEGO

1939
 Wzrost Szkoła Handlu Morskiego
 Biblioteka
 S o p o t
 Czerwonej Armii 101

Wzmoczone tempo pracy
 TO
 NASZ WKŁAD
 W
 DZIEŁO POKOJU

SPIS RZECZY

Ankieta „OTG”	2
Plan Ankiety.	
I. Zagadnienia ogólne	3
Problemy gospodarcze na II Kongresie SD. * Izby Przemysłowo-Handlowe na Ruchomej Wystawie Gospodarczej — K. S.	
III. Przemysł i zrzeszenia przemysłowe	6
Planowanie kapitalnych remontów w przemyśle. * Subwencje PKPG na prace naukowe w zakresie izolacji — ew. * Używane butelki — ew. * Aktualne przetargi i dostawy.	
IV. Handel — Centrale Handlowe	7
O prawidłowe funkcjonowanie aparatu dystrybucyjnego — Janix. * Części do nietypowych pojazdów mechanicznych — K. S. * Sprzedaż i sprzedawca) — M. Filipowski. * O planach działalności Centrali Przemysłu Prywatnego — M. W. Bukowski.	
V. Ceny i marże	9
Szkló i ceramika. * Zabawki i ozdoby choinkowe szklane (Wykaz B Nr 28). * Cegła. * Pudełka do pasty. * Zysk brutto towarów produkcji niepaństwowej (Wykaz B Nr 24). * Stawki za przewóz towarów izolacyjnych. * Robocizna i koszty wytwarzania konfekcji. * Odczyniki produkcji prywatnej. * Penicylina. * Cennik detaliczny piwa. * Chmiel. * Wina jugosłowiańskie butelkowane. * Owce. * Karp stawowy. * Kukurydza. * Kapusta kiszona. * Cena fotografii do dowodów osobistych.	
VI. Ustawodawstwo gospodarczo-skarbowe	11
Wykonanie orzeczeń o zabezpieczeniu przypadku przedsiębiorstw — F. D. * Podatki od upaństwowionych przedsiębiorstw — Gr. * Przegląd ustawodawstwa gospodarczego od 1.VII do 1.X.1949. * Prawnik radzi: Podatek od wynagrodzeń; Obrót bezgotówkowy; Ubezpieczenie członka rodziny; Podatek od szylków; Oczyszczanie ulic; Zapisy książkowe.	
Zagadnienia socjalne	14
Z zagadnień ubezpieczeniowych — J. Kwiatkowski.	
Szkolnictwo zawodowe	14
Prace oświatowe ekspozytury I. P. II. w Olsztynie w III kwartale 1949 — W. S.	
X. Różne	15
Z życia Izby, Związków i Zrzeszeń; Pracownicy Samorządu Gospodarczego w walce o pokój — ew; Odpowiedzi Redakcji.	

ANKIETA „OTG“

P L O N A N K I E T Y

OBFITE POKŁOSIE CZYLI „KŁĘSKA URODZAJU“

Pod koniec maja r.b. rozpisaliśmy ankietę, mającą na celu skolekcjonowanie poglądów n. t. form i zakresu prac samorządu przemysłowo - handlowego w obecnej dobie. Otrzymaaliśmy liczną wypowiedzi od znawców zagadnień izbowych.

Obfity plon wprawili nas w kłopotliwe położenie. Jak tu opublikować masę wypowiedzi, z których znaczna większość zasługuje na ogłoszenie drukiem bez skrótów? Jak tu poświęcić pokłosiu ankietowemu dziesiątki stron naszego pisma, chronicznie cierpiącego na brak miejsca?

Znaleźliśmy wyjście kompromisowe, które — szczerze mówiąc — nas samych nie zadawalnia. Zdecydowaliśmy się mianowicie ogłosić wyciąg z co celniejszych listów i artykułów nam nadesłanych. Wprawdzie wyciąg nie zajmie zbyt dużo miejsca, za to jednak pozabawimy „OTG“ korzyści wynikających z ogłoszenia szeregu cennych enuncjacji. Taka to „kłęska urodzaju“!

Ufamy, że wybrane przez nas wyjście z kłopotliwego położenia będzie wyjściem tymczasowym i że uda się nam w następnych numerach zużytkować dalsze fragmenty materiału ankietowego.

DWIE PIERWSZE WYPOWIEDZI

Przynajmniej na wstępie, że uczestnicy ankiety mieli zadanie o tyle ułatwione, że dwie pierwsze wypowiedzi (ogłoszone w nrze 10 „OTG“), pochodzące z pod pióra mgr J. Dorożyńskiego i dyr. M. Szyszковского zawarły w sobie niemal całkowitą tematykę ankietową. Zwłaszcza wyczerpujący był artykuł mgr Mikołaja Szyszковского, ujmujący w 22 punktach aktualną problematykę samorządu przemysłowo - handlowego.

Odwrotnie jednak rację mieć będzie również i Czytelnik, który uzna, że w tych warunkach zadanie uczestników ankiety wcale nie było łatwe, przeciwnie — że było trudne, wobec „encyklopedyczności“ pierwszych 2 wypowiedzi.

W rzeczywistości ankietę przyniosła nam kolekcję b. ciekawych myśli i oryginalnych sformułowań. Oto — kilka przykładów:

DWA OGNIWA

Inż. Lucjusz Burdyński rozpatruje zagadnienie, stanowiące przedmiot ankiety, z 2 punktów widzenia:

1. Rola Izby Przemysłowo - Handlowych w gospodarce socjalistycznej w ogóle — tzn. rola izb jako ogniwa, łączącego przedsiębiorczość prywatną z innymi sektorami gospodarki narodowej. Ma to ściśle związek z zagadnieniami konstytucyjnymi naszej gospodarki, która z konieczności zakłada programową możliwość utrzymania przedsiębiorczości prywatnej przez określony przedział czasu.

2. Rola Izby Przemysłowo - Handlowych, jako nadrzędnego organu w zespole różnych organizacji prywatnego przemysłu i handlu — tzn. rola Izby jako ogniwa, które dzięki powiązaniu, wspomnianemu wyżej w pkt. 1, może stać się elementem koordynującym pracę wszystkich innych organizacji prywatnego przemysłu i handlu.

DONIOSŁEJ WAGI POSREDNICTWA

Ten swoisty charakter, wyrażony przez inż. L. Burdyńskiego pod postacią dwóch ogniwi, przejawia się głębiej jeszcze — w orbicie ogniwa pierwszego. Zwraca na to uwagę prezes Kordian Tarasiewicz, pisząc:

Izby muszą doskonale wyczuwać intencje czynników rządowych i samorzutnie i umiejętnie przekazywać je w teren, niezależnie od czynności zleconych. Z drugiej strony, obserwacja przedsiębiorstw, branż i wnikliwa analiza sytuacji winny izbom dawać możliwość ścisłego i obiektywnego informowania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i właściwych Ministerstw.

ZADANIEM GŁÓWNYM IZB: OPTYMALNE WYKORZYSTANIE POTENCJAŁU PRZEDSIĘBIORCZOŚCI PRYWATNEJ

Pozostając przy Autorze co dopiero cytowanym, zanotujmy, w czym prezes K. Tarasiewicz dostrzega zadania główne izb przemysłowo - handlowych w chwili obecnej:

Obecnie działanie Izby musi polegać na trosce o maksymalne wykorzystanie zdolności produkcyjnej czy dystrybucyjnej sektora prywatnego przez Państwo. Drugie zadanie polega na czuwaniu, aby proces przekształcenia i wrastania przedsiębiorstw prywatnych w gospodarke uspołecznioną odbywał się z jak najmniejszą stratą dla gospodarki narodowej.

Tego samego zdania jest dr R. Battaglia:

Unikając zbędnej frazeologii i precyzując oraz motywując możliwie dokładnie odnośnie konkretne postulaty, należy upominać się, by tej części sektora prywatnego, która ma jeszcze jakiś czas pozostać przy życiu, zapewniono te warunki pracy gospodarczej, które są niezbędne dla wykonywania poruczonych lub pozostawionych jej zadań dla podtrzymania jej ochoty do pracy, jej energii gospodarczej, słowem jej vitalności.

Temu samemu celowi zresztą będzie służyło dalsze ogromnie ważne zadanie izb przemysłowo - handlowych, tj. aktywna i wszechstronna współpraca z jednej strony z czynnikami państwowymi, a z drugiej ze Zrzeszeniami tak przemysłowymi jak i kupieckimi w zakresie PLANOWANIA produkcji i dystrybucji, niemniej jak prowadzenie racjonalizacji prywatnego przemysłu i handlu pod każdym względem, celem obniżenia kosztów własnych oraz ulepszenia i przyspieszenia wytwórczości i dystrybucji.

PODZIAŁ „TROJPOŁOWY“ DZIAŁALNOŚCI IZBOWEJ

Dr Stanisław Waschko wskazuje, że w dużej mierze podział zakresu działania izb przemysłowo - handlowych można ująć w sposób następujący: 1) administracyjny oraz 2) opiniodawczy, wreszcie 3) tzw. własny.

ADMINISTRACYJNY w zakresie prowadzenia tzw. katastru przemysłowego, zaprzysięgania rzeczoznawców, delegowania do różnych instytucji, proponowania kandydatów na różne stanowiska, np. sędziów handlowych, wystawiania świadectw pochodzenia, potwierdzania faktur dla zagranicy itd. Wszystkie te funkcje są aktualne i na brak czynności w tym zakresie Izby nie mogą się skarżyć. Do tych funkcji doszło współdziałanie w zaopatrywaniu przedsiębiorstw prywatnych w węgiel i surowce oraz kontrola zużycia jednych i drugich oraz rozmaite akcje zlecone, jak rejestracja przedsiębiorstw, koncesjonowanie handlu i sprawozdawczość. Przy obecnej obsadzie personalnej Izby nawet nie są w stanie należycie przeprowadzać kontroli przedsiębiorstw w tym zakresie.

W dziedzinie OPINIODAWCZO - DORADCZEJ pozostaje aktualne powoływanie izb przez różne władze i instytucje do opiniowania najrozmaitszych spraw (zwyczaaje handlowe, ceny, kwalifikowanie firm i w. i.), nie mówiąc już nawet o szerokiej w tym względzie uprawnieniach przyznanych izbom w prawie przemysłowym. Izby opracowują sprawozdania z położenia gospodarczego swoich okręgów periodycznie, poza tym zaś na żądanie władz przedkładają sprawozdania dotyczące specjalnych zagadnień. Obok tych funkcji szerokie pole działalności izb stanowi tak zwany ZAKRES DZIAŁANIA WŁASNY, zresztą ustawowo ani w nauce ściśle nieoznaczony, w którym inicjatywa i aktywność poszczególnych izb znajduje najlepszy wyraz. Tutaj należy szkolnictwo zawodowe, tworzenie rozmaitych instytucji służących życiu gospodarczemu, jak ostatnio tworzony Zakład Badańczy Opakowań, czy stałe wystawy wzorów przemysłu, rozmaite wydawnictwa itp. Ponieważ izby pozostają pod ścisłym nadzorem rządowym nie ma obawy, aby działalność swą na tym polu rozwijały nie po myśli władz państwowych. A to pole działalności pozostaje nadal aktualne. Przesłanie przemysłu i handlu prywatnego z gospodarki wolno - kapitalistycznej, chaotycznej na kierowaną, wkleśzanie ich w państwowy plan gospodarczy, kontrola wykonywania tego planu i w związku z tym przesłanie produkcji, mogą być doskonale przeprowadzone przez izby przemysłowo - handlowe.

ZALETY IZB PRZEMYSŁOWO-HANDLOWYCH

Tenże autor (Dr Waschko) zalicza do zalet izb przemysłowo-handlowych: znajomość zagadnień gospodarczych i terenu, fachowość, bezpośredni kontakt z życiem gospodarczym oraz traktowanie swych zadań z punktu widzenia państwowego i społecznego. Albowiem:

Należy zauważyć, że izby stale podkreślają, że zadania swoje widzą w skali interesów ogólnogospodarczych, a nie poszczególnych firm, czy to przemysłowych, czy handlowych. Samorządowi to stanowisko dają gwarancję celowego i sprawnego przeprowadzenia wszelkiej akcji gospodarczej, jakiej od nich zażąda ich władza nadzorcza, względnie na jaką ta władza się zgodzi.

Ze szczególnym naciskiem należy podkreślić tę zdolność izb do spełniania wszelkich zadań gospodarczych, oczywiście w ramach rozporządzalnych środków finansowych i personelu. W każdym razie personel sztabowy jest, jeżeli z wyjątkami, to bardzo mały, dobrze obsadzony.

UZYTECZNOŚĆ PAŃSTWOWA IZB PRZEMYSŁOWO - HANDLOWYCH

Na ten sam temat wypowiada inż. Karol Bajer pogląd następujący:

W gospodarce kierowanej samorządowi gospodarczemu przypadła specjalna rola, w stosunku do licznych prywatnych zakładów pracy, czy to przemysłowych, czy handlowych. Samorządowi gospodarczemu przypadła rola opiekuna i regulatora stosunków w łonie tego sektora inicjatywy prywatnej, oczywiście wypełniając i realizując politykę Państwa w tej dziedzinie.

Państwo ze względów zrozumiałych nie jest w możności wykonać tej pracy, a tym bardziej wykonywać kontroli nad kilkuset zrzeszeniami prywatnego przemysłu i handlu, obejmującymi swoją działalnością około 130.000 przedsiębiorstw prywatnych. Samorząd gospodarczy jest predestynowany i fachowo przygotowany do przejęcia tych czynności.

„WYDŁUŻONE RAMIĘ ADMINISTRACJI PAŃSTWOWEJ”?

Czy izby przemysłowo - handlowe są „wydłużonym ramieniem administracji państwowej”? Inż. L. Burdyński uważa, że pogląd taki jest raczej wyrazem zbyt skromnych wymagań stawianych samorządowi, gdyż:

Przydatność izb dla administracji państwowej polega właśnie m. in. na tym, że są one czymś innym, niż administracja państwowa, nawet zorganizowana w urzędy tzw. wydzielone.

Jako materiał dla zarządzeń gospodarczych potrzebna jest obserwacja - ocena rynku przez kogoś, na kim zjawiska rynkowe się bezpośrednio odbijają i kto rozumie je tak, jak może je rozumieć tylko samodzielnie i obiektywny uczestnik procesów gospodarczych. Potrzebny jest wniosek z tej obserwacji i oceny, ale wniosek nie

tylko tego typu, jak „zakazać”, „nakazać”, czy „zezwoić”, ale przede wszystkim wniosek tego typu: „stworzyć takie to a takie warunki”, „usunąć takie to a takie przeszkody”, „zaoszczędzić na tym i tamtym” i wreszcie „zrobimy to czy tamto”.

O SAMORZĄDOWY CHARAKTER IZB PRZEMYSŁOWO - HANDLOWYCH

Pokaźna wartość izb przemysłowo - handlowych wynika z ich samorządowego charakteru, tj. ze szczęśliwego powiązania współpracy czynnika społecznego i czynnika urzędniczego. Toteż dr Waschko sygnalizuje jako ważne:

Zagadnienie stworzenia racjonalnych podstaw prawnych dla zespołu radcowskiego izb. We wszystkich izbach kadencja skończyła się już przed wojną, wybory powinny być się już dawno odbyć. Po wojnie każda izba ustala swój skład radcowski według swego uznania, częściowo w porozumieniu ze swą władzą nadzorczą. Możliwy nawet ten stan rzeczy uznać za racjonalny z punktu widzenia samorządowości, lecz można co do tego również mieć zastrzeżenia.

NIE MA PRZECIWSTAWNOŚCI MIĘDZY IZBAMI I ZRZESZENIAMI

Mówi o tym inż. K. Bajer:

Wypowiadane opinie, przeciwstawiające izby przemysłowo-handlowe zrzeszeniom gospodarczym przymusowym, czy wolnym są najzupełniej nieuzasadnione, gdyż w rzeczywistości izby przemysłowo - handlowe są emanacją najlepszych i najdzielniejszych jednostek ze zrzeszeń gospodarczych, wchodzących w skład radcowski izb. Na tym odcinku istnieją duże możliwości pogłębienia tej współpracy.

POTRZEBA KOORDYNACJI

Nad wszystko zaś zachodzi potrzeba koordynacji, gdyż — jak pisze inż. L. Burdyński:

Izby nie pracują w próżni, tylko w łączności z administracją państwową i w podporządkowaniu się polityce gospodarczej Państwa. Akcja koordynacyjna przeprowadzana przez Izbę P.-H. w W-wie, jako koordynacyjną, polega na uzgadnianiu wszystkich prac z wymogami gospodarki planowej Państwa, usunięciu marnotrawstwa sił i pieniędzy, wspomaganie akcji jednych organizacji gospodarczych przez drugie itp.

*

Na zakończenie powyższego, zwyciężonego „montażu poglądów” — pozostaje nam miły obowiązek (z którego niniejszym wywiązujemy się) złożenia serdecznego podziękowania tym wszystkim, którzy raczyli podzielić się z Redakcją „OTG” poglądami na tematy objęte ankietą.

ZAGADNIENIA OGÓLNE

Problemy gospodarcze na II Kongresie SD

W dniach 30.IX — 2.X br. w auli Politechniki Warszawskiej obradował II Kongres Stronnictwa Demokratycznego. W toku obrad, obszerny referat o sytuacji gospodarczej wygłosił minister Jan Rabanowski. Z referatu tego zamieszczamy in extenso części dotyczące przemysłu prywatnego, zagadnień zaopatrzenia, polityki skarbowej i kredytowej.

PRZEMYSŁ PRYWATNY

Przemysł prywatny w Polsce (wg danych samorządu gospodarczego na dzień 1.I.1949 r.) posiadał czynnych około 12.000 zakładów, w których zatrudniał okrągło 130.000 osób, przeciętnie więc 10,8 pracowników na jeden zakład. Wartość produkcji tych zakładów wynosiła w 1948 roku — 96 miliardów złotych. Przemysł ten jest zorganizowany w 90 zrzeszeniach, objętych 11 związkami zrzeszeń i 7 ogólnopolskimi związkami. Przyjmując założenie, że na jedną osobę, zatrudnioną w przemyśle, przypada dwie osoby rodziny, możemy twierdzić, że z pracy w przemyśle prywatnym żyje w Polsce około 400.000 ludzi.

Podjęcie budowy podstaw socjalizmu — stawia przed nami zagadnienie pełnego wykorzystania w tej budowie wszystkich ele-

mentów produkcyjnych kraju. Zadaniem naszym jest postawić zagadnienie systematycznego włączania prywatnej produkcji przemysłowej w ramy planu oraz stopniowego jej uspołecznienia.

Na plan pierwszy wysuwa się konieczność takiego ujęcia organizacyjnego produkcji tych zakładów, by można je było włączyć w ramy gospodarki planowej. Oczywiście planowanie zakłada także kontrolę wykonania planu, do czego należy powołać odpowiednią organizację.

W okresie przebudowy ustroju gospodarczego i rozbudowy jego potencjału wytwórczego istnienie przemysłu prywatnego jest gospodarczo uzasadnione, o ile spełnia on następujące warunki:

- a produkcja przemysłu prywatnego jest uzupełnieniem produkcji przemysłu uspołecznionego, względnie wypełnia luki tej produkcji;
- b produkcja przemysłu prywatnego obejmuje działy niewielkie, lub specjalne, których objęcie w ramy gospodarki uspołecznionej jest nieistotne, nieopłacalne, lub przedwczesne;
- c zaspakaja lokalne potrzeby uspołecznionej produkcji lub miejscowe potrzeby mas pracujących.

Momentem, decydującym o potrzebie produkcji przemysłu prywatnego, jest jej charakter uzupełniający. Produkcja prywatna powinna więc być ujęta w system planowania. System ten umożliwi jej przejście z dotychczasowego gospodarowania, w oparciu o kapitalistyczne przewidywania koniunktury, na nowy system gospodarowania w oparciu o zaplanowane elementy gospodarstwa.

Takie ujęcie zadań przemysłu prywatnego stawia na pierwszym miejscu zagadnienie ustalenia jego profilu produkcyjnego, to jest określenia, w jakich dziedzinach produkcji winien on pełnić swe funkcje uzupełniające, w jakich zaś wypełnić istniejące luki produkcyjne. Będzie to więc jak gdyby lokacyjny plan przemysłu prywatnego. Wypracowanie takiego planu musi opierać się na materiale, ustalającym możliwości produkcyjne i wachlarz produkcji tego przemysłu oraz na sporządzeniu planu koniecznych z punktu widzenia gospodarczego względnie likwidacji, pewnych działów produkcji.

Następnym etapem będzie wytypowanie produkcji uzupełniającej, przeznaczonej na potrzeby przemysłu uspołecznionego oraz produkcji, przeznaczonej na potrzeby bezpośredniej konsumpcji mas pracujących.

Następnym zagadnieniem będzie zaopatrzenie w surowce, półfabrykaty, materiały pomocnicze, narzędzia i urządzenia produkcyjne. Sprawa ta powinna być rozwiązana w ramach zaplanowanego zaopatrzenia ze źródeł krajowych (przemysł uspołeczniony, względnie prywatny), lub w miarę gospodarczych konieczności w ramach zaopatrzenia ze źródeł zagranicznych.

Szkolenie kadr pracowników technicznych i personelu kierowniczego dla potrzeb przemysłu prywatnego, w nowym ujęciu zadań tego przemysłu, winno być rozwiązane w ramach planowego wykorzystania kadr, stojących do dyspozycji. Jedynie w wypadku konieczności pokrywania niedoborów personelu, należałoby pójść drogą organizowania specjalnych kursów szkoleniowych przy zakładzie lub grupie zakładów. Kursy takie musiałyby być kontrolowane przez organizację samorządu gospodarczego.

Z samego założenia gospodarczego przemysł prywatny stanowią zakłady o zasięgu raczej regionalnym, toteż produkcja ich, zaopatrzenie i zbyt mogą być planowane w zasięgu regionalnym. Z punktu widzenia fahowego, planowanie to prowadzić powinny odpowiednie zrzeszenia branżowe producentów. Te plany branżowe będą zbierane w organach samorządu gospodarczego i tam opracowany zostanie regionalny plan produkcji przemysłu prywatnego. Ten plan przekazany będzie do Izby centralnej. Mora opracuje plan produkcji, zaopatrzenia, wyposażenia, plan finansowy i plan inwestycyjny produkcji prywatnej w skali ogólnopolskiej. Dopiero taki projekt zostanie przesłany do odpowiedniej resortowej komórki planowania i na jego podstawie zostanie przygotowany plan produkcji, zaopatrzenia, inwestycji i finansów całej produkcji prywatnej. Zadaniem samorządu gospodarczego, będzie sprawowanie kontroli wykonania planu przy współudziale właściwego resortu.

ZAGADNIENIE ZAOPATRZENIA

Zasady zaopatrzenia trzeba uszeregować według hierarchii potrzeb gospodarczych. Jeżeli chodzić będzie o te działy, w których zaopatrzenie jest dostateczne, to nie ma powodu stosowania jakiegokolwiek systemu ograniczeń. W działach, gdzie zaopatrzenie napotyka na trudności, należy w pierwszym rzędzie zaspokajać potrzeby produkcji przemysłowych kluczowych — dalej produkcji eksportowej (bez względu na sektorową przynależność zakładów produkcyjnych), a następnie dopiero — potrzeby produkcyjne sektora drobnotowarowego.

Dystrybucja staje się zagadnieniem coraz poważniejszym w związku z wysuwaniem się na plan pierwszy konieczności coraz szerszego zaspokajania potrzeb i stałego wzrostu stopy życiowej mas pracujących.

Dystrybucja w systemie gospodarki planowej spełnia zadanie podstawowe: zaopatrywania ludności w wytwory przemysłu i rolnictwa. Z tego więc względu jej istotne ogniwo, dystrybucja hurtowa, winna w pełni znajdować się w sektorze uspołecznionym. Zagadnienie dystrybucji jednak — z punktu widzenia świata pracy — nie jest zagadnieniem dystrybucji hurtowej, lecz detalicznej. W tym zakresie sektor uspołeczniony nie rozbudował dostatecznie sieci placówek dystrybucji detalicznej, dlatego też aparat dystrybucji prywatnej na danym etapie ma swoją rację bytu, co ilustrują poniższe liczby.

W handlu prywatnym na dzień 1.1.1949 r. pracowało ok. 250.000 osób, z czego na właścicieli i członków ich rodzin przypada przeszło 172 tys. osób, a na pracowników najemnych przeszło 55.808 osób (w tym robotników wykwalifikowanych było ok. 15.000, ro-

botników niewykwalifikowanych przeszło 21.000, pracowników umysłowych ok. 16.000 i uczniów 2.340). Ludzie ci zatrudniani byli w okrągu 122.000 placówek handlowych.

Zadaniem dystrybucji jest dostarczenie towarów konsumentowi w takich ilościach i asortymentach, w jakich konsument ich potrzebuje. Do tego należy dodać jeszcze postulat dostarczenia towaru w punkcie, możliwie blisko położonym w stosunku do miejsca zamieszkania konsumenta. Te zadania dystrybucji wymagają jednolitej dyspozycji. Momentem istotnym jest tu planowe rozwijanie systemu uspołecznionych punktów dystrybucyjnych. Dystrybucja prywatna może być wykorzystana w ramach gospodarczej konieczności uzupełnienia niedostatecznie rozbudowanej dystrybucji uspołecznionej z tym, że jej działalność będzie odpowiednio kontrolowana, tak z punktu widzenia gospodarczego, jak i społecznego.

W naszym systemie gospodarczym dystrybucja winna być planowana na równi z innymi dziedzinami gospodarczymi. Planowanie to jest łatwe na odcinku sektora uspołecznionego, ale w handlu prywatnym nie ma jeszcze organizacji, która mogłaby to zadanie planowania podjąć. Sieć prywatna punktów dystrybucyjnych nie jest zorganizowana, trzeba więc do zagadnienia planowania podejść również od strony organizacyjnej.

POLITYKA SKARBOWA

Przechodząc do zagadnienia polityki podatkowej i jej oddziaływania na odcinek gospodarki drobnotowarowej, należy stwierdzić, że polityka ta winna być w pierwszym rzędzie uzależniona od stopnia wykonania planów gospodarczych na odcinku danej grupy podatników.

Inwestycje gospodarki drobnotowarowej stanowią część składową majątku narodowego. Wszelka działalność za tym w kierunku odbudowy, budowy, adaptacji, kapitalnych remontów obiektów użytkowych, lokali mieszkalnych, jak również urządzeń produkcyjnych — winna znaleźć odzwierciedlenie w polityce podatkowej w sensie zwolnienia na ten cel kwot, wpłaconych na Społeczny Fundusz Oszczędnościowy.

W zakresie produkcji i świadczenia usług polityka podatkowa winna znaleźć odlicze w stosunku do tych warsztatów drobnotowarowych, które wywiązały się z zamówień przedsiębiorstw uspołecznionych. Sprawne bowiem i terminowe wywiązanie się z zamówień wobec tych inwestycji i przez gospodarkę drobnotowarową przyczyni się do terminowego wykonania planu zaopatrzenia i planów produkcyjnych przedsiębiorstw uspołecznionych.

Wstępnym etapem na drodze do uspołecznienia odcinka drobnotowarowego będzie skoordynowanie jego działalności gospodarczej z kierunkiem i zakresem poszczególnych przedsiębiorstw i zakładów uspołecznionych, metody wprowadzenia kontraktacji masy produkcyjnej, względnie świadczenia usług, na rzecz danego zakładu lub przedsiębiorstwa uspołecznionego.

W konsekwencji za tym procentowy stosunek dostaw na rzecz nakłady, jakim w danym wypadku byłby sektor uspołeczniony, winien określać proporcję wysokości świadczeń na rzecz skarbu państwa.

W dalszym ciągu uważamy za celowy postulat zagwarantowania szerszego udziału czynnika społecznego, reprezentującego poszczególne branże, przy realizacji zadań polityki podatkowej.

Dla odciążenia administracji skarbowej od drobiazgowych, absorbujących wiele czasu, społecznie zaś nieopłacalnych czynności — uważamy za wskazane jak najrychlejsze, zastosowanie podatku zryczałtowanego dla zakładów drobnotowarowych i rzemieślniczych.

POLITYKA KREDYTOWA

W przedmiocie samego kredytowania wysuwamy dwa zasadnicze postulaty:

1. akcja kredytowania objęte być winny te wszystkie nieuspołecznione warsztaty, dla których plan gospodarczy przewiduje pewne określone zadania i które podejmują się to zadanie zgodnie z planem wypełnić;
2. wysokość udzielanych kredytów winna umożliwić w pełni realizację wyznaczonych zadań.

Wykonanie przez drobną wytwórczość — dzięki pomocy kredytowej — zadań, przewidzianych w planie, wysuwa konieczność wprowadzenia przez rzemieślnika lub drobnego wytwórcę uczciwej kalkulacji cen, które harmonizować muszą z ogólnym poziomem zarobków świata pracy.

W stosunku do tej części gospodarki drobnotowarowej, która nie zostanie objęta planami gospodarczymi, lub też nie chce być nimi objęta — należy stosować zasadę ich samofinansowania.

Izby Przemysłowo-Handlowe na Ruchomej Wystawie Gospodarczej

Tradycja wystaw wędrownych w Polsce sięga początków XX wieku i za parę lat będziemy mogli obchodzić 50-letni jubileusz tego rodzaju imprez.

Wystawy ruchome mają ustalone metody działania i tradycje nie tylko w Polsce, ale przede wszystkim za granicą. Najwięcej tego typu wystaw zorganizowano w Niemczech, Stanach Zjednoczonych i Związku Radzieckim, celującym w szeroko i dobrze podjętej propagandzie i nauce dla najszerzych mas.

Wystawy wędrowne nie ograniczają się wyłącznie do pokazów na terenie danego kraju, ale dokonywały nawet wyjazdów zagranicznych.

I tak, zorganizowana na terenie b. Królestwa Kongresowego Ruchoma Wystawa Prób i Wzorów Przemysłu Krajowego, odwiedziła z ośrodków zagranicznych Kraków (b. zabór austriacki), Moskwę i Kijów.

W okresie międzywojennym, w latach 1925-34, wystawa wyjeżdżała do Kiszyniowa, Sztokholmu i ówczesnego W. M. Gdańska.

Działalność wystaw wędrownych podjęła uruchomiona w roku ubiegłym z inicjatywy Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych oraz b. Min. Przemysłu i Handlu — Ruchoma Wystawa Gospodarcza, której m. in. udziałowcem jest także koordynująca Izba Przemysłowo-Handlowa w Warszawie.

Założeniem organizacyjnym Ruchomej Wystawy Gospodarczej jest wypełnienie luki pozostawionej przez wystawy stałe.

Dotychczasowe doświadczenia w wystawiennictwie wykazały, że duże wystawy stałe, umiejscowione przeważnie na zachodzie kraju, nie są dostępne dla wielkiej rzeszy ludności, której albo środki materialne nie pozwalają na wydatek nadprogramowy, związany z wyjazdem i pobytem w miejscowościach mieszczących wystawy, albo też praca zawodowa uniemożliwia opuszczenie warsztatu pracy nawet na kilka dni.

Tematyka i wielostronność zagadnień przedstawionych na tych

wystawach, niejednokrotnie jest zbyt skomplikowana i trudna do opanowania dla mieszkańców wsi i ośrodków małomiasteczkowych.

Żeby zapoznać tę publiczność z wielkimi problemami gospodarczymi, społecznymi i kulturalnymi, należy je widzom podać w formie jak najmniej złożonej, akcentując te zagadnienia, które najbardziej interesują szerokie masy społeczeństwa.

Innymi słowy Ruchoma Wystawa Gospodarcza ma zapoznać wieś i drobne miasteczka, metodą elementarną, z działalnością i osiągnięciami Polski Ludowej w dziedzinie polityczno-wychowawczej, gospodarczej oraz oświatowej. Ma za zadanie uczyć, wychowywać i uaktywniać ludność prowincjonalną, zachęcić do jak najszerzego i najbardziej intensywnego wkładu pracy w realizację społeczno-gospodarczych planów Państwa.

Tak rozumiejąc cele i zadania Ruchomej Wystawy Gospodarczej. Koordynująca Izba Przemysłowo-Handlowa w Warszawie zgłosiła swój akces do Wystawy w bieżącym półroczu.

Prywatna wytwórczość przemysłowa, handel i usługi spełniają w obecnym modelu gospodarczym rolę czynnika pomocniczego — uzupełniającego wytwórczość i sieć handlową sektora prywatnego i spółdzielczego.

W jakim stopniu Izby Przemysłowo-Handlowe biorą udział w działalności gospodarczej, oświatowej i społecznej i jakie mają osiągnięcia na tym polu — ujawnią plansze na R.W.G.

Jest rzeczą niewątpliwą, że w niektórych dziedzinach swojej działalności Izby P.-H. mogą się poszczycić dosyć poważnymi osiągnięciami. Dlatego wydaje się rzeczą słuszną i pożyteczną zaznajomić społeczeństwo z faktem pozytywnej roli Izb P.-H. nie tylko w mechanice gospodarczej Państwa, ale także na odcinku oświatowej i społecznej działalności samorządu gospodarczego.

Do szczegółowego rozpracowania tematyki wystawowej Izb Przemysłowo-Handlowych powrócimy w następnym artykule.

K. S.

PRZEMYSŁ I ZRZESZENIA PRZEMYSŁOWE

Planowanie kapitalnych remontów w przemyśle

Na rok 1950 kapitalne remonty w przedsiębiorstwach przemysłowych planowane będą w sposób ustalony nową Instrukcją Nr. 6/DI, wydaną przez Departament Inwestycji Ministerstwa Przemysłu. Moc obowiązująca tej instrukcji obejmuje nie tylko przemysłowe przedsiębiorstwa państwowe i przedsiębiorstwa znajdujące się pod zarządem państwowym. Rozciąga się ona również na przemysłowe przedsiębiorstwa państwowe - spółdzielcze i spółki prawa prywatnego, w których Skarb Państwa, albo przedsiębiorstwa państwowe, samorządowe i osoby prawne, prawa publicznego posiadają udział, wynoszący ponad 50% kapitału zakładowego. Pragniemy więc zapoznać czytelnika pokrótce z definicją i zasięgiem remontów kapitalnych, zasadami techniki planowania, metodologią wykonawstwa oraz finansowania tego rodzaju inwestycji.

Konserwacją nazywamy takie czynności, które mają na celu podtrzymanie normalnych warunków pracy oraz ochronę przed nadmiernym zużyciem (np. smołowanie dachów, smarowanie łożysk u maszyn, malowanie niepracujących powierzchni farbą ochronną itp.).

Zapobiegawczymi są także remonty obiektów, które przywracają normalną przydatność przy stosunkowo nieznacznym nakładzie środków (np. doskrobywanie łożysk wrzeciona tokarki, wymiana pierścienia w łożysku lub zużytych części hamulca itp.).

Kapitalnymi są takie remonty, które podwyższają wydajność obiektów obniżoną na skutek zużycia, zbliżając ją do przydatności normalnej (np. wymiana dachu budynku, wymiana mieszadła w autoklawie, całkowity remont paleniska w piecu reakcyjnym, wymiana spirali w piecach hutniczych itp.).

W zasadzie wszystkie wyżej podane rodzaje zabiegów remontowych podlegają planowaniu, jednak technika planowania każdego z tych zabiegów jest różna: 1) konserwacja jako zabieg stale powtarzający się, nie wymaga żadnej specjalnej dokumentacji poza kalendarzem niezbędnych czynności. Konserwacja jest dokonywana przez obsługę produkcyjną i finansowana ze środków obrotowych. 2) Przeglądy przymusowe (kotłów, suwnic, urządzeń wyciągowych) wykonywane są przez specjalistów, a okresowe (międzyzmianowe, nocne czy też niedzielne przeglądy obiektów niedostępnych podczas ruchu) przez brygady specjalne.

Remont zapobiegawczy w stadium przejściowym dokonywany jest przez specjalną komisję. Na podstawie tych oględzin wykonany zostaje kosztorys i określony czas trwania remontu.

Remont zapobiegawczy w stadium uporządkowanym będzie można zaplanować w terminach z góry określonych, na podstawie zebranego poprzednio materiału statystycznego, uzyskanego z treści raportów ruchomych. Remont kapitalny planowany jest według tej samej techniki jak remont zapobiegawczy z tą jednak różnicą, że wykonany jest przez inną brygadę o większych możliwościach technicznych i fachowych.

Technika planowania tych remontów przedstawia się następująco:

Subwencja PKPG na prace naukowe w zakresie izolacji

W dniu 30.IX. br. PKPG Dep. Przemysłu Drobrego wyraziła zgodę na udzielenie subwencji w sumie 800.000 zł na kontynuowanie prac naukowo badawczych w zakresie izolacji i nowych artykułów zastępczych, prowadzonych przez Wydział Naukowo-Badawczy Ogólnopolskiego Zrzeszenia Wytwórców Izolacji i Impregnatów. (ew)

- a) w stadium przejściowym planowanie remontów kapitalnych wykonywane będzie na podstawie przeglądu i otrzymanej z niego dokumentacji,
- b) w stadium uporządkowanym planowanie odbywać się będzie na podstawie zebranego materiału statystycznego w terminach z góry określonych, z tym jednak, że czasokres między kapitalnymi remontami zostanie znacznie rozszerzony.

Jeśli chodzi o zasięg kapitalnych remontów, to Instrukcja dotycząca planowania remontów kapitalnych takich obiektów, których żywotność trwa dłużej niż jeden rok. Do takich obiektów należą: urządzenia terenowe, podziemne i nadziemne (drogi komunikacyjne, sieć wodociągowa, gazowa, parowa, elektryczna itd.) budynki warsztatowe, magazynowe, biurowe, maszyny i urządzenia produkcyjne i pomocnicze (jednostkowe i zespołowe). Kapitalnym remontom podlegają więc te wszystkie obiekty, które figurują pod określoną pozycją w inwentarzu majątku stałego danego zakładu (tzn. bez narzędzi ręcznych, maszynowych, pomiarowych itp.).

Przy rozważaniu, czy dany obiekt należy poddać kapitalnemu remontowi trzeba brać pod uwagę rentowność i ekonomiczną celowość zamierzonego remontu. Przy kapitalnym remoncie bowiem ulega wymianie dość znaczna ilość części, przyczem pozostają nadal z pewnym stopniem zużycia te części, których wymiana jest albo niemożliwa albo zbyt kosztowna. Trzeba więc przed decyzją rozważyć: stopień zużycia obiektu, jego wartość oszacowaną w momencie przed kapitalnym remontem, użyteczność uzyskaną po kapitalnym remoncie, koszt kapitalnego remontu, możliwość nabycia nowego zastępczego obiektu, użyteczność takiego obiektu, cenę i termin dostawy. Zastanowienie się nad tymi momentami da odpowiedź jak należy postąpić w stosunku do rozpatrywanego obiektu.

Wspomniana na wstępie Instrukcja Ministerstwa Przemysłu zawiera dokładny opis dalszych czynności. Omawia materiały wyjściowe do planowania kapitalnych remontów, sporządzanie planów wykonawczych, wyznaczanie kolejności remontów (obiekty węzłowe wzgl. kluczowe, obiekty, które wskutek braku remontu pracują z niepełną użytecznością, obiekty stanowiące wąski przekrój produkcji itd.). Instrukcja zawiera również wzory formularzy i skład komisji rozpatrujących sprawy remontów.

Jeszcze kilka słów o finansowaniu kapitalnych remontów. Źródło finansowego ich pokrycia stanowi amortyzacja majątku trwałego przedsiębiorstw. Amortyzacja dzieli się na część przeznaczoną na sfinansowanie planów kapitalnych remontów i część przeznaczoną na sfinansowanie planu inwestycyjnego. Całość zaplanowanej na dany rok amortyzacji odprowadzana jest w miesięcznych odstępach czasu — w terminie do 25 dnia każdego miesiąca — oraz wysokości 1/12 części rocznej sumy — do banku finansującego działalność eksploatacyjną przedsiębiorstw. Bank finansujący działalność eksploatacyjną zaraховује część amortyzacji przeznaczoną dla sfinansowania planu kapitalnych remontów na „Rachunek kapitalnych remontów” danego przedsiębiorstwa. Z sumy przypadającej na kapitalne remonty przedsiębiorstwo wydziela 5 — 10% na ewentualne remonty awaryjne. W granicach pozostałej sumy opracowuje plan kapitalnych remontów. Środki przeznaczone na kapitalne remonty — po zatwierdzeniu planu — przedsiębiorstwo będzie czerpać z banku pod jego kontrolą z zastrzeżeniem, iż nie mogą być one w żadnym wypadku używane na inne cele.

Centralne zarządy przemysłów i inni naczelni inwestorzy przemysłowi obowiązani są w oparciu o podaną w Instrukcji metodologię planowania kapitalnych remontów, opracować; branżowe instrukcje uzupełniające, dopilnować przeprowadzenia przeglądu obiektów w zakładach pracy, dopilnować opracowania instrukcji roboczych na obiekty oraz prawidłowego i terminowego sporządzenia pełnych planów kapitalnych remontów na 1950 r.

Używane butelki

Związek Zrzeszeń Prywatnego Przemysłu Fermentacyjnego w Warszawie wystąpił do PKPG, Dep. Drobego Przemysłu i Rzemiosła z wnioskiem o spowodowanie, aby Centrala Odpadków Użytkowych zezwoliła podległym rejonowym oddziałom na zawieranie umów z Zrzeszeniami Pryw. Przem. Ferm. oraz z poszczególnymi firmami na skup butelek winnych, przy czym firmy winiarskie działałyby jako drobne punkty skupu. Realizacja powyższego pozwoliłaby Prywatnemu Przemysłowi Fermentacyjnemu na rozwiązanie trudnej sytuacji, w jakiej się znalazł ze względu na przeciążenie zamówieniami hut szklanych. Wystąpienie to spowodowane było niemożliwością zrealizowania przez Centralę Odpadków Użytkowych w Łodzi przydziału 4 mil. używanych butelek winnych dla prywatnego przemysłu winiarskiego, gdyż Centrala nie dysponowała i nie dysponuje tak wielką ilością butelek. W toku dyskusji prowadzonej z C.O.U. stwierdzono, że akcja skupu nie wykazuje wielkiej żywotności, gdyż skup odbywa się często niżej ustalonej ceny, oraz bazy skupu są położone przeważnie poza miastem i daleki dowóz zniechęca sprzedawców. Wniosek Związku jest obecnie rozpatrywany przez Departament Drobego Przemysłu i Rzemiosła PKPG i sądzą z faktu jak wielkie ilości używanych butelek winnych, które można z pożytkiem wykorzystać, ponieważ się i niszczej, najprawdopodobniej zostanie pozytywnie załatwiony i przemysł winiarski zajmie się skupem butelek w ramach przydzielonego kontyngentu przez Dep. Drob. Przemysłu i Rzemiosła PKPG.

(ew)

Aktualne przetargi i dostawy

Warszawska Spółdzielnia Spożywców Dział Transportowy w Warszawie, ul. Sokołowska 27 ogłosiła przetarg nieograniczony na zakup koni wraz z uprzężą i platformami. Oferty należy składać do dnia 11.X br. (Zycie Warszawy dnia 1.X.49 r. Nr 270).

Akumulatornia, Warszawa, ul. Marszałkowska 104 sprzedaje kompresor lakierniczy bez silnika. (Zycie W-wy z dn. 2.X.49 r. Nr 271).

„Pozetcha” Warszawa, ul. Narbutta 2 ma do sprzedania blaszanki używane różnych wielkości. (Zycie W-wy dn. 2.X.49 r. Nr 271).

Poznańska Dyrekcja Odbudowy w Poznaniu, ul. Dąbrowskiego 12, p. 423 ogłosiła przetarg nieograniczony na wykonanie dźwigu osobowego w gmachu agend Min. Budownictwa w Poznaniu. Termin składania ofert 12.X.1949 r. (Monitor Polski dn. 28.IX.49 r. Nr B-73).

Warszawska Dyrekcja Odbudowy — Warszawa, Chocimska 35, Wydział Zleceń ogłosiła przetarg nieograniczony na wykonanie instalacji sanitarnych. Termin składania ofert — 17.X.49. (Zycie W-wy dn. 6.X.49 Nr 275).

Państw. Ludowy Teatr Muzyczny — Warszawa, Szwedzka 2/4 zakupi niemodną garderobę damską i męską z ubiegłego stulecia oraz tiule i nieuodne koronki. (Zycie W-wy dn. 6.X.49 Nr 275).

Centrala Produktów Naftowych Dyrekcja Naczelna w Warszawie ul. Rakowiecka 39 ogłosiła przetarg na sprzedaż pozostałości syntetycznych ze składów w Gdańsku. (Monitor Polski dn. 24.IX. 49 r. Nr. 72 B).

Czy opłaciłeś już prenumeratę za OTG?

Prosimy o uregulowanie należności za IV kwartał i wyrównanie ewentualnych zaległości

Gospodarczy Instytut Wydawniczy Warszawa, Flory 3, PKO I-5001

HANDEL-CENTRALE HANDLOWE

O prawidłowe funkcjonowanie aparatu dystrybucyjnego

W nr 17 GAZETY HANDLOWEJ z 28 września rb., we wstępnym artykule pt. „POPYT NA TOWARY Z ROKU NA ROK ROSNIE”, autor (S) na początku słusznie stwierdza, że:

„Aparat dystrybucyjny w Polsce musi liczyć się poważnie ze stale rosnącym zapotrzebowaniem na artykuły pierwszej potrzeby. Zapotrzebowanie to będzie rosło nie tylko w związku z powiększaniem się ludności i przesuwaniami jej do miast i ośrodków przemysłowych, ale przede wszystkim wskutek podnoszenia się skali potrzeb mieszkańców kraju. To ostatnie twierdzenie nie jest jedynie logicznym przypuszczeniem, ale faktem opartym na ścisłych danych”.

Wiadomym jest, że popyt rośnie zarówno na żywność, jak na artykuły przemysłowe. Popyt rośnie zarówno w mieście, jak i na wsi. Wzrosnąć jeszcze bardziej w miastach i ośrodkach fabrycznych, gdyż realizacja planu 6-letniego wyrazi się przede wszystkim w uprzemysłowieniu naszego kraju, co w konsekwencji spowodować musi duży rozrost ludności miejskiej.

Na gruncie tych założeń autor konkluduje, że: „Te znamienne procesy gospodarcze, przekształcające kraj nasz w nowoczesny organizm gospodarczy i podnoszące potrzeby każdego mieszkańca, nakładają na uspołeczniony aparat dystrybucyjny duże obowiązki. Do obsłużenia tych rosnących potrzeb ludności potrzebna będzie nie tylko silnie rozgałęziona sieć rozdzielcza, ale również duża armia fachowo przygotowanych sprzedawców.

Inaczej w potęgającej się gospodarce narodowej powstałyby zatory, do których dopuścić nie wolno”.

Uspołeczniony aparat handlowy ma przed sobą wielkie zadania do wypełnienia. W miarę postępującego procesu socjalizacji naszej gospodarki zadania te będą coraz większe, aż w etapie końcowym doprowadzą do objęcia całości funkcji dystrybucyjnych. Szybkość procesu przejmowania dystrybucji w coraz to większym stopniu przez handel uspołeczniony reguluje gospodarka planowa w oparciu o możliwości techniczne i będący do dyspozycji aparat ludzki.

Zmontowany po ostatniej wojnie aparat handlu uspołecznionego jest na odcinku handlu państwowego nowy, a na odcinku handlu spółdzielczego w znacznej części nowy — i jako organizm młody, posiadający wiele cech dodatnich, jak rozmach, prężność i inicjatywa, nie jest wolny — jak właśnie każdy organizm młody — od pewnych błędów w swym postępowaniu.

W perspektywie wyżej zarysowanych zadań dla handlu uspołecznionego, które winien spełniać możliwie bezbłędnie, celowym jest przede wszystkim usuwanie tych błędów, które dziś dają się zaobserwować.

Ze błędy takie istnieją — nie jest przecież żadną tajemnicą. Dla przykładu zacytuujemy z nr 268 z 29.IX.1949 r. „ZYCIA WARSZAWY” początek z artykułu pt. „ZŁE PLANOWANIE”.

„W związku z ostatnimi trudnościami i zakłóceniami na rynku raz jeszcze ujawniły się słabe strony w pracy uspołecznionego handlu (państwowego i spółdzielczego). Podstawowym błędem tak w pracy Państw. Central Handlowych, jak i Spółdzielni jest niedostateczna znajomość rynku. Stąd też planowana rozsprzedaż towarów ma bardzo często cechy planowania na papierze. Kierownicy sklepów państwowych i spółdzielczych przejawiają zbyt mało inicjatywy, nie troszczą się o systematyczne zaopatrzenie w towar podległych im placówek.

Długie kolejki przed niektórymi sklepami powstają b. często nie dlatego, że brak jest towarów, ale że ilość tych sklepów jest niedostateczna.

Mankamentami na odcinku handlu wiejskiego zajmuje się w „TRYBUNIE LUDU” W. SKULSKA. Oto dla przykładu wycinek z artykułu pt. „O ATRAKCYJNOŚĆ SKLEPU WIEJSKIEGO” z nr 269 z 30.IX.1949 r.

„W Centrali Spółdzielni Samopomocy Chłopskiej istnieje spis zapotrzebowań niepokrytych. W dziedzinie artykułów „drobnych” wieś otrzymuje wciąż za mało (około 40—

50 proc.) pasty do obuwia, proszków do prania, świec, worków, szkła, naczyń, konfekcji i obuwia”.

Istniejące błędy są i będą poprawione. Będą niewątpliwie poprawione zarówno w już istniejącym aparacie handlu uspołecznionego, jak i w nowopowstających jego ogniwach. Nie może się to jednak odbywać w żadnym przypadku w ten sposób, że „powstałyby zatory, do których dopuścić nie wolno” — jak słusznie stwierdza „Gazeta Handlowa”.

Jednocześnie rozbudowa i usuwanie błędów w działalności handlu uspołecznionego, nie może od razu — co jest rzeczą najzupełniej zrozumiałą, zwłaszcza dla niemożliwości natychmiastowego zatrudnienia odpowiedniej liczby fachowców — nadążyć za wzrostem produkcji i wzrostem potrzeb. Na to trzeba pewnego czasu. I wykorzystanie w tym właśnie czasie pracy aparatu prywatnego handlu detalicznego zgodnie z potrzebami naszej gospodarki — oznacza jego funkcję społeczną na najbliższą przyszłość. Funkcję — która, zarówno odnośnie ilości przedsiębiorstw, jak i odnośnie ich zaopatrzenia towarowego, będzie w sposób właściwy uregulowana w ramach gospodarki planowej.

Te przedsiębiorstwa prywatne handlu detalicznego, które są potrzebne dla sprawnego funkcjonowania aparatu dystrybucyjnego, mogą liczyć na to — że do czasu stopniowego przejścia ich funkcji przez handel uspołeczniony, który musi się odpowiednio rozbudować i wykształcić — będą miały zapewnione warunki istnienia i właściwe zaopatrzenie towarowe.

JANIX

Części do nietypowych pojazdów mechanicznych

Przedrukujemy notatkę, ogłoszoną w nr 1 czasopisma „Transport i Spedycja”, w tej intencji, że dopomóż ona w niektórych wypadkach w rozwiązaniu kłopotów prywatnych posiadaczy wozów, w zaopatrzeniu się w części zamienne.

Jak podaje wspomniany miesięcznik: składnica „Motozbytu” Nr 2 w Łodzi od dłuższego czasu posiada na składzie większą ilość różnych części zamiennych do samochodów oraz motocykli nietypowych. Części te pochodzą z dostaw UNRRA.

Nie są to, niestety, części do pojazdów znajdujących się u nas w małej ilości, niemniej jednak w wielu przypadkach użytkownicy ich potrzebują, a wiedząc, że „Motozbyt” dotychczas części zamiennych do pojazdów nietypowych nie prowadził — nie zwracają się o nie do „Motozbytu”.

Składnica Nr 2 w Łodzi posiada części do następujących pojazdów mechanicznych: A.E.C., Albion, Austin, Autocar, B.S.A., Commer, Leyland, Norton, Morris, Matchless, Thornycroft.

Rzecz prosta składnica nie ma pełnego asortymentu tych części, niemniej jednak, to co jest, obsłużyć może znaczną liczbę użytkowników. Zamówienia na części do wspomnianych wyżej pojazdów mechanicznych nietypowych przyjmować będą od użytkowników bez żadnych ograniczeń nie tylko Ekspozytura Rejonowa, lecz i sklepy detaliczne „Motozbytu”.

Jak wiadomo, zamierzone jest wprowadzenie przez sklepy detaliczne przyjmowania zamówień od klientów na wszystkie części zamienne. Zanim jednak zostanie to uczynione w odniesieniu do części pojazdów typowych, tytułem eksperymentu, sklepy rozpoczną natychmiast przyjmowanie zamówień na części nietypowe, wymienione w niniejszej notatce.

Jak się ostatnio dowiadujemy akcja upłyniania części zamiennych do pojazdów mechanicznych nietypowych, marek wyżej wymienionych, znajdujących się w Łodzi w składnicy Nr 2 — jest w toku.

K. S.

Zwalczanie marnotrawstwa — obowiązkiem społecznym!

Sprzedaż i sprzedawca 3)

W zawodzie sprzedawcy nieodzownie potrzebna jest wytrwałość. Nie wolno jest zrażać się chwilowym niepowodzeniem. Dążąc powoli i konsekwentnie do obranego celu — do umiejętnej sprzedaży — cel ten osiąga się drogą czy to wymowy, czy też innej możliwości przekonania odbiorcy, osiągając w rezultacie dwojaki sukces: zadowolenie klienta z nabycia pożytecznego przedmiotu oraz zadowolenie własne, połączone z korzyścią, płynącą z dokonanej transakcji. Klienta niejednokrotnie należy przekonywać, perswadować mu, tłumaczyć i wyjaśniać. Do tego konieczną jest wytrwałość, upór w dążeniu do celu, z którym ściśle wiąże się optymizm, czyli entuzjazm dla „sprawy, której poświęcamy swój czas i wysiłki. Mowa tu oczywiście o optymizmie w handlowym tego słowa znaczeniu. Skutek takiego optymizmu, to wytworzenie w kimś takiego pojęcia o towarze, jakie samemu ma się o nim. Do takiego rezultatu można zwykle dojść drogą umiejętnego przekonywania klientów, argumentować zaś można należycie tylko wtedy, jeśli sami wierzymy w to, o czym innych staramy się przekonać, czyli, jeśli mamy wiarę w dobroć polecanego towaru. Musimy mieć głębokie przekonanie, że korzyści, jakie osiągnąć ma kupujący z nabytego towaru nie są mniejsze, a raczej większe, od wydanego ekwiwalentu pieniężnego. Wiara w solidność sprzedawanego towaru daje pewność siebie, pomaga w argumentacji, powoduje, że sprzedawca trwa w swym uporze, w dążeniu zamierzonego celu, posiada swoistą zawziętość, która przekona klienta o słuszności argumentów, użytych przez sprzedawcę.

Przy argumentacji, w momencie, kiedy staramy się kogoś przekonać o słuszności naszej tezy lub też skłonić do powzięcia pewnych kroków — konieczną jest umiejętność wymowy. Nie chodzi tu o to, aby być „wygadany” — człowiek taki przedź zmęczy, aniżeli przekona. Przy sprzedaży chodzi o poprawne i względnie płynne wyrażanie swoich myśli, swych przekonań, chodzi o więź logiczną w tym wszystkim, co naszymu rozmówcy mówimy.

Proces sprzedaży nie jest wykładem, lecz jest rozmową, w której obie strony biorą żywy udział, przeto nie tylko potrzebną jest umiejętność mówienia — lecz niezbędną jest zdolność słuchania. Klientowi należy zawsze dać możliwość wypowiedzenia się, — poznamy go wówczas lepiej, odkryjemy jego słabe strony, jego znajomość żadanego towaru, da nam to możliwość dostosowania się do jego poziomu wymagań, da w końcu możliwość właściwego i skutecznego argumentowania.

Wygoda, pożytek, osobiste zadowolenie, próżność — oto pierwsze motywy każdego kupna. Przeważnie jednak nabywa się w danej chwili to tylko, co jest potrzebnym lub pożądanym. Cena towaru odpowiada zwykle jego wartości, przynajmniej tak się dzieć winno w handlu uczciwie pojętym. Nikt zaś lepiej od sprzedawcy nie powinien osądzić, czy ceną jest rzeczywiście równa wartości towaru, bowiem sprzedawca najdokładniej znać winien wszelkie właściwości towaru, jego zalety i wady, różnorodne możliwości zastosowania, winien wiedzieć komu on może być potrzebny, jakimi zaletami swymi góruje nad innymi podobnego rodzaju towarami, jaki daje on pożytek kupującemu, jakie daje oszczędności w porównaniu z innymi, słowem artykuł sprzedawany znać musi sprzedawca wszechstronnie.

Uprzejmość daje nam możliwość mówienia z klientem, skłania go do wysłuchania nas, daje sposobność do zachęcania go do kupna. Dla przeprowadzenia jednak sprzedaży potrzeba jeszcze czegoś więcej: znajomości natury ludzkiej — charakteru — w jego rozlicznych przejawach.

Trzeba przewidzieć, wywnioskować z pierwszych słów kupującego — jaki towar będzie dla niego najodpowiedniejszy i ten zaferować. Pierwszy rzut oka na wchodzącego klienta powinien ogólnie zorientować wytrawnego sprzedawcę co do możliwości nabywczych kupującego, zaś pierwsze jego słowa dokonają reszty i sprzedawca od razu zorientuje się, jak postąpić z odbiorcą, żeby doprowadzić do kupna, zasłużyć na zadowolenie klienta i na miano inteligentnego i uprzejmego sprzedawcy.

Dając jeszcze jedną definicję sprzedaży można powiedzieć, że — „sprzedaż jest sztuką sprzedania komuś czegoś, co jest mu potrzebne lub niezbędne, o czym jednak kupujący sam nie wie”.

Tu przeto należy użyć i argumentacji i perswazji i sugestii. Zawsze jednak trzeba pamiętać o tym, że każdego odbiorcę należy traktować indywidualnie: proponowanie kupującemu artykułu, który w danej chwili zupełnie go nie interesuje — staranie się wmówić w klienta przedmiotu w danej chwili mu nie potrzebnego mimo, że klient krótko odmawia — jest chybione i źle usposabia klienta do sprzedawcy.

Zawsze musi pamiętać sprzedawca o konieczności dostosowa-

nia się do psychiki kupującego. Jeśli nie zawsze się to udaje, winien nad sobą pracować i możliwość takiego przystosowania się z czasem osiągnąć.

Znajomość natury ludzkiej oparta jest na doświadczeniu, obserwacji i na analizie, przeto to, co zwykle czynimy w życiu prywatnym, powinniśmy czynić i „w terenie”, t. j. w miejscu pracy.

Zbyt oderwanie i naukowo może brzmiące określenie „psychologia kupującego” stanie się może bardzo prostym i zrozumiałym, jeśli powie się, że jest to poprostu dar oceniania na podstawie doświadczenia i własnych obserwacji.

Dobrym sprawdzianem poznania psychologii klienta i w związku z tym kwestii obsługi, będą od czasu do czasu czynione próby zaznajomienia się sprzedawcy z tym zagadnieniem przez wejście w rolę kupującego.

Udać się do kilku punktów sprzedaży branży pokrewnej, zapytać się o artykuły, z którymi ma się doczynienia — da to możliwość poznania metod sprzedaży i odniesienia się do klienta. Nawet spotkana zła obsługa może dać korzyść w przekonaniu się, jaki daje ona efekt.

M. FILIPOWSKI

(dok. nast.)

O planach działalności Centrali Przemysłu Prywatnego

Notatkę ob. M. W. Bukowskiego, traktujemy jako głos w dyskusji na temat roli i zadań Centrali Przemysłu Prywatnego. Zagadnieniu temu poświęciliśmy już cały szereg artykułów i notatek. Tem niemniej, z uwagi na wagę tego problemu — w dalszym ciągu będziemy zamieszczać nadsyłane uwagi pod warunkiem jednak, aby wnosily one „coś nowego” — do poruszanej przez naszych korespondentów — sprawy.

REDAKCJA

Nawiązując do artykułu ob. Rutkowskiego w nr 16 OTG w sprawie zadań i działalności Centrali prywatnego przemysłu uważam za konieczne dorzucenie kilku uwag.

Wobec braku zarządzenia miarodajnych czynników, precyzującego rany działalności Centrali przemysłu prywatnego, Zarządy tychże, w najlepszej wierze, rozwiązały kwestię wytycznych działalności tak, jak im to się wydało celowym i słusznym.

Treścią wyżej cytowanego artykułu ob. Rutkowskiego jest plan działalności Centrali Prywatnego Przemysłu Spożywczego, a zgodnie z tytułem artykułu — Centrali „Handlowej”, przewiduje więc cały aparat handlowy z oddziałami Centrali, hurtowniami i magazynami.

Pomijając wątpliwość czy Ministerstwo Skarbu zechciało by udzielić tak znacznego kredytu na kapital obrotowy, któryby musiał wynieść wiele miliardów złotych, to stwierdzić należy, że projekt handlu na własny rachunek Centrali, nie ma uzasadnienia. Już w nazwach Centrali Prywatnego Przemysłu, władze pominięły słowo „handlowe” co nie należało uważać za przypadek lub pomyłkę, a za wiążące i decydujące określenie charakteru tych Centrali.

Oczekiwane zarządzenie o celach i zadaniach działalności Centrali pryw. przem. jest w toku opracowania w PKPG i oczywiście nie można dziś pisać, co ono nam przyniesie. Jednak już dzisiaj wydaje się nie ulegać wątpliwości, co następuje:

- 1) charakter Centrali prywatnego przemysłu będzie wyłącznie usługowy i handlu na własny rachunek Centrali prowadzić nie będą;
- 2) głównym zadaniem Centrali Prywatnego Przemysłu będzie scharmonizowanie i objęcie bezpośrednim planowaniem produkcji prywatnego przemysłu w ramach Narodowego Planu Gospodarczego;
- 3) będzie nadane Centralom prywatnego przemysłu wyłączne przedstawicielstwo na zbyt produkcji prywatnego przemysłu do sektora uspołecznionego, oraz szereg innych szczegółowych postanowień, wynikających z zadań ogólnie ujętych w powyższych 3-ch punktach.

Wypracowanie szczegółowego planu działalności Centrali i współpraci z Zrzeszeniem Prywatnego Przemysłu będzie należało do każdej branżowej Centrali prywatnego przemysłu.

Przy opracowaniu tego planu stanie się aktualną sprawa reorganizacji zrzeszeń przemysłowych z dwustopniowej na jednostopniową, co rzeczowo i jasno umotywował ob. mgr. Szyszkowski w artykule „Nowe formy pracy przedsiębiorczości prywatnej”, ogłoszonym w nr 18 OTG.

M. W. BUKOWSKI

CENY I MARŻE

Szkoło i ceramika

Biuro Cen pismem z dnia 15.IX.1949 ogłosiło

Wykaz A Nr 25

ustalający dopuszczalne wysokości zysku brutto dla towarów wytwarzanych przez przedsiębiorstwa państwowe lub będące pod zarządem państwowym, oraz odpowiadające tym zyskom rabaty od cen detalicznych, jak następuje:

Nr kol.	Artykuł	Dopuszcz. wysok. zysku brutto w obrocie detal.	Rabat dla detal. odpruw. dopuszcz. wys. zysku brutto
1.	Szkoło stołowe i galanteryjne (prasowane, dmuchane zdobione, dmuchane niezdobione, kryształ)		
2.	Szkoło do oświetlenia (naftowego, elektrycznego, gazowego, baloniki do żarówek i lamp radiowych)		
3.	Szkoło do opakowań (balony, gąsiory, słoje, butelki, szkło apteczne i perfumeryjne)		
4.	Szkoło laboratoryjne (krajowe i importowane)		
5.	Szkoło sanitarne		
6.	Szkoło specjalne (rurki, prety, naczynia do akumulatorów, oliwiarki, szkła wzierne, osłony do wodowskazów, szkła wodowskazowe, szkła do reflektorów, szkło techniczne, termosy i inne)	28,15%	22%
7.	Wyroby ze szkła kolorowego płaskiego		
8.	Szkoło odbijające światło (lustra, lusterka)		
9.	Porcelana stołowa i galanteryjna		
10.	Porcelana techniczna i laboratoryjna		
11.	Porcelit stołowy i galanteryjny		
12.	Fajans stołowy i galanteryjny		

Wyżej wymieniony zysk jednolity wchodzi w życie z dniem 1 października 1949 r. Z tym dniem tracą moc obowiązującą wysokości zysku brutto podane w wykazie A Nr 17 grupa VIII pkt. b w części dotyczącej „Szkła laboratoryjne” (Monitor Polski z dnia 7.VI.49 r. Nr B-8), w wykazie A Nr 20, grupa 12 i 13 — „Szkła laboratoryjne i apteczne” (Monitor Polski z dnia 27.V.49 r. Nr B-38) oraz w wykazie A Nr 1 grupa E — „Porcelana, fajans i wyroby szklane” (Monitor Polski z dnia 4.IV.48 r. Nr 33).

Wysokość zysku brutto nie dotyczy szkła i ceramiki budowlanej, rozprowadzanej przez Centralę Handlową Materiałów Budowlanych.

Na artykuły rozprowadzane przez Centralę Handlową Materiałów Budowlanych, a wymienione w wykazie A Nr 14 (Monitor Polski z dnia 15.I.49 r. Nr B-3) obowiązują wysokości zysku brutto podane w/w wykazie.

Dopuszczalne wysokości zysku brutto dla detalisty obejmują wszelkie koszty transportu, związane z dostawą towaru do miejsca detalicznej sprzedaży.

Zabawki i ozdoby choinkowe szklane

Biuro Cen pismem z dnia 20.IX.1949 ogłosiło

Wykaz B Nr 28

ustalający dopuszczalne wysokości zysków brutto dla towarów wytwarzanych przez przedsiębiorstwa niepaństwowe względnie nie będące pod zarządem państwowym, oraz dla towarów importowanych, jak następuje:

Poz.	Artykuł	Dopuszczalna wysokość zysku brutto w obrotach	
		hurtowych	detaliczn.
		%	%

1.	Zabawki (bez względu na materiał z jakiego są wykonane)	16	30
2.	Ozdoby choinkowe szklane	25	40

Powyższe wysokości zysków brutto wchodzi w życie z dniem 1 października 1949 r. z tym dniem traci moc część pozycji 2b wykazu B Nr 24 w odniesieniu do słowa „zabawki”, oraz pozycja d grupy VIII wykazu B Nr 17, a także pismo Biura Cen z dnia 6.XII.47 r. L. dz. CE/II/1/682/1805.

Dopuszczalne wysokości zysków brutto dla hurtownika ustalone są w założeniu, że towar przesłany zostanie franco stacją odbiorczą hurtownika.

Dopuszczalne wysokości zysków brutto obejmują wszelkie koszty handlowe przedsiębiorstwa detalicznej sprzedaży powyższych artykułów.

Cegła

Komisja Cennikowa w woj. rzeszowskim zatwierdziła cenę cegły produkcji cegielni „Sam. Chłopska” w Pilźnie w wysokości 8.100 zł za 1.000 cegieł pełno-budowlanych I kl.

Ceny cegły wg cennika Centr. Handl. Mater. Budowlanych kształtują się następująco:

Cegła pełna budowlana	kl. I za 1000 szt.	7.400 zł detal
„ „ „	„ II „ „ „	6.700 „ „
„ „ „	„ III „ „ „	6.480 „ „
„ lisówka	„ I „ „ „	8.700 „ „
„ zendrówka	„ I „ „ „	11.870 „ „
„ klasztorna	„ I „ „ „	18.700 „ „
„ „	„ II „ „ „	16.220 „ „
„ kanalizacyjna-klinowa	„ I „ „ „	12.030 „ „

Pudełka do pasty

Biuro Cen pismem z dnia 16.IX.1949 r. znak C-IV-B-54/76 wyraziło zgodę na utrzymanie w obiegu handlowym sektora prywatnego w nieprzekraczalnym terminie do dnia 31 grudnia br. — pudełek do pasty do obuwia 20-to i 40-to gramowych oraz 380-cio gramowych pudełek do pasty do podłogi.

Zysk brutto towarów produkcji niepaństwowej

Biuro Cen pismem z dnia 6 sierpnia 1949 r. zatwierdziło

Wykaz B. Nr 24

ustalający dopuszczalne wysokości zysków brutto dla towarów wytwarzanych przez przedsiębiorstwa niepaństwowe, względnie nie będące pod zarządem państwowym oraz towarów importowanych jak następuje:

Poz.	Artykuł	Dopuszczalne wysokości zysków brutto w obrotach detalicznych
1.	Meble: biurowe, gięte, stolarskie, tapicerskie, plecione	28%
2.	Galanteria: a) gospodarstwa domowego, szkolna, tokarska b) wyroby ozdobne i zabawki	25% 30%
3.	Przybory szewskie: szpilki, trzonki, kopyta, prawidła itd.	25%
4.	Wyroby: bednarskie, kołodziejskie, szkutnicze, sprzęt stolarski, komplety skrzynek, stolarka budowlana	20%
5.	Tarcica iglasta i liściasta, okleiny, listwy	25% 20%
6.	Sklejki i płyty spłisnione	20%

Powyższe wysokości zysków brutto wchodzi w życie z dniem 1.IX.49 r. są one ustalone w założeniu, że towar zostanie przesłany franco stacją odbiorczą, względnie składnica dostawcy w miejscowości, w której znajduje się przedsiębiorstwo handlowe detalisty.

Dopuszczalne wysokości zysków brutto obejmują wszelkie koszty handlowe przedsiębiorstwa detalicznej sprzedaży powyższych artykułów.

Zysk brutto dla detalisty dolicza się do ceny zakupu towaru.

Stawki za przewóz towarów izolacyjnych

Biuro Cen znak C-II-B-38/11 ustaliło wysokość stawek za usługi spedycyjno-przewozowe przy transporcie towarów, dostarczanych z magazynów Ogólnopolskiego Zrzeszenia Prywatnego Wytwórców Izolacji i Impregnatów Budowlanych do wagonu stacji załadowniczej, na terenie Warszawy w wysokości zł 600 od 1 tony wagi brutto.

Powyższa stawka odnosi się do transportów na przestrzeni 4 km i obejmuje zwózkę towaru z robocizną, przewóz za zamówienie, załadunek i nadanie wagonu oraz liczenie towaru.

Stawkę za w/w usługi, dokonywane na przestrzeni powyżej 4 km. Biuro Cen zatwierdza na poziomie zł 60 od 1 tony wagi brutto za każdy następny kilometr.

Wyżej ustalone wysokości wynagrodzeń obowiązują do chwili wejścia w życie nowych taryf: spedycyjnej i przewozowej.

Robocizna i koszty wytwarzania konfekcji

Biuro Cen zatwierdziło wysokość robocizny i kosztów wytwarzania (poz. Nr 3 wzoru kalkulacji) dla konfekcji produkowanej przez prywatny przemysł konfekcyjny.

Lp.	Artykuł	Cena
1.	Poduszka I (powłoczka na becik) wykonana z merezką	zł 445.—
2.	Poduszka II (powłoczka na becik) wykończenie koronką skromne	„ 473.—
3.	Poduszka III (powłoczka na becik) wykończenie koronką przeciętne	„ 563.—
4.	Poduszka IV (powłoczka na becik) wykończenie koronką strojne	„ 617.—
5.	Sukienka dziewczęca flanelowa	„ 130.—
6.	Partuch dziewczęcy strojniejszy (z haftem ręcznym)	„ 284.—

Wchodzi w życie z dniem 15.IX.49 r.

Odczynniki produkcji prywatnej

Biuro Cen znak C-IV-B-54/65 na podstawie już zatwierdzonych cen produkcyjnych pismem C-IV-B-54/65 z dnia 22.IX.1949 r. zatwierdza ceny detaliczne jak niżej:

L. p.	Nazwa artykułu	Jedn.	Cena		Uwagi
			hurt	detal.	
1.	Cytrynian sodu	kg	5.800	7.250	słoiki szklane
2.	Chlorek litu	kg	6.320	7.900	wata drzewna
3.	Cytrynian litu	kg	13.280	16.000	papier falisty
4.	Siarazan litu	kg	6.880	8.600	w skrzyniach
5.	Weglan litu	kg	5.800	7.250	drewnianych

Penicylina

Biuro Cen znak C-IV-B-40/16 zatwierdziło ceny penicyliny:

L. p.	Artykuł	cena hurt.	Cena det.
1.	Penicillin Kryst. a 100.000 j.	200	300
2.	„ Kryst. a 200.000 j.	300	450
3.	„ Procain a 300.000 j.	500	750
4.	„ oleisto-wosk. a 1.250.000 j.	2100	2800
5.	„ Procain a 3.000.000 j.	4200	5600

Tym samym unieważnia się wszystkie inne ceny i opakowania na penicylinę.

Ceny powyższe wchodzi w życie na wszystkich szczeblach z dniem 1.X.1949 r.

Cennik detaliczny piwa

Cennik niniejszy w myśl rozporządzenia Min. Przemysłu i Handlu z dnia 5.VIII.1947 r. został zatwierdzony przez Biuro Cen pismem z dn. 21.IX.49 r. C-II-C-63/14 jako cennik Nr 76 maksymalnych cen detalicznych, wchodzi on w życie z dniem 1 października 1949 roku.

Z dniem tym unieważnia się obowiązujący od dnia 1 maja 1949 r. cennik na piwo Nr 74 L. dz. C-II-C-63/1 (por. Nr 7 OTG).

GATUNEK	Ceny w złotych pobierane przez: D e t a l i s t e		
	Sklep od konsum.	Restauracja na miejscu	Od kons. na wynos
Jasne beczkowe 1 ltr.	80	*) 80	80
Jasne butelkowe 0,5 ltr.	40	41	40
Jasne butelkowe 0,33 ltr.	28	30	28
Jasne butelkowe 0,3 ltr.	25	27	25
Słodowe beczkowe 1 ltr.	90	**) 90	90
Słodowe butelkowe 0,5 ltr.	45	46	45
Słodowe butelkowe 0,33 ltr.	32	34	32
Słodowe butelkowe 0,3 ltr.	30	32	30
Pelne beczkowe 1 ltr.	135	135	135
Pelne butelkowe 0,5 ltr.	65	66	65
Pelne butelkowe 0,33 ltr.	50	52	50
Pelne butelkowe 0,3 ltr.	45	46	45
Grodzisk butelkowe 0,33 ltr.	50	52	50
Półczyn butelkowe 0,33 ltr.	50	52	50
Porter beczkowy 1 ltr.	—	—	—
Porter butelkowy 0,33 ltr.	70	72	70
Porter butelkowy 0,3 ltr.	65	67	65

Restauracja przy piwie spożywanym na miejscu dolicza do datok konsumcyjny.

*) Kufel 0,5 l. zł 40, kufel 0,25 l. zł 20, szklanka 0,125 l. (angielka) zł 10, piwo jasne.

**) Kufel 0,5 l. zł 45, kufel 0,25 l. zł 23, szklanka 0,125 l. (angielka) zł 12, piwo słodowe.

Chmiel

Biuro Cen pismem z dn. 23.IX.49 r. znak: C-II-C-63/15 zatwierdziło niżej wymienione ceny chmielu oryginalnego, tj. niesiarkowanego i nieprasowanego ze zbiorów 1949 roku, jakie Państwowa Siarkownia Chmielu w Lublinie będzie płaciła plantatorom:

gatunek I	zł 139.000 za 100 kg
gatunek II	zł 128.000 za 100 kg
gatunek III	zł 115.000 za 100 kg
gatunek IV	zł 96.000 za 100 kg
brak	zł 44.000 za 100 kg

W/w ceny należy rozumieć łącznie z dopłatą za dostawę chmielu do siarkowni w Lublinie lub za dowiezienie do najbliższej stacji kolejowej.

Powyższe wchodzi w życie z dniem zatwierdzenia.

Wina jugosłowiańskie butelkowane

Biuro Cen znak C-IV-B-35c/31 zatwierdziło następujące ceny niżej wymienione:

L. p.	Gatunek	Pojemn.	Cena	
			hurt dla detalisty	dla konsum.
1.	Muskatni Silvanec	0,75	886	1.085
2.	Sipon	0,75	886	1.085
3.	Traminac	0,75	886	1.085
4.	Sampanjac		1.990	2.585

OWCE

Biuro Cen pismem z dnia 21.IX.49 r. znak C-II-C-43/53 zatwierdziło następujące ceny, jakie aparat skupujący będzie płacił rolnikowi przy skupie owiec za 1 kg żywej wagi loco punkt skupu:

kl. Ekstra bardzo dobrze wytuczzone	zł 135
kl. I wytuczzone	zł 120
kl. II półmięjne	zł 110
kl. III mięjne	zł 90
kl. IV braki i chudźce	zł 60

Powyższe wchodzi w życie z dniem zatwierdzenia.

Karp stawowy

Biuro Cen znak zatwierdziło ceny na karpia stawowego handlowego za 1 kg w roku gosp. 1949/50 w detalu zł 240 asortymenty I, Ia, II i III.

Powyższe ceny wchodzi w życie z dniem 1 października 1949 r. Ceny detaliczne karpia obowiązują w sieci dystrybucyjnej Centrali Rybnej oraz we wszystkich innych punktach sprzedaży, o ile dostawcą jest Centrala Rybna.

W związku z powyższym Biuro Cen anuluje tut. pismo L. dz. C-II-C-48/42 z dnia 14.IX.49 r. zatwierdzające cenę detaliczną na lipcówkę karpia (Nr 26 OTG).

Kukurydza

Biuro Cen pismem z dnia 20.IX.49 r. zatwierdziło dla P. Z. Z. cenę skupu kukurydzy pastewnej — krajowej w wysokości zł 2.100 za 100 kg loco punkt skupu oraz dopuszczalny zysk brutto dla punktu skupu w wysokości zł 200 od 100 kg.

Kapusta kiszona

Biuro Cen zatwierdziło nowe ceny kapusty kiszzonej dla wszystkich sektorów produkcyjnych za 1 kg: 25 zł, fabr. — 28 zł hurt i 35 zł detal.

Ceny obowiązują do 31.X.1949 r.

Cena fotografii do dowodów osobistych

Biuro Cen znak: C-II-B-37/3 zawiadamia, że zatwierdzone pismami CB/II/1785/644/3 z dnia 28.II.1949 r. oraz CE/II/3/3398 z dnia 28.XII.1948 r. ceny za wykonanie zdjęć fotograficznych do dowodów osobistych, a mianowicie:

1) 2 szt. odbitek na błonach zwojowych aparatem małoobrazkowym zł 90.—

2) 2 szt. odbitek wymiaru 3×4 zł 180.—

obowiązują do chwili ustalenia nowych wynagrodzeń za te usługi przez Komisje Cennikowe przy Wojewodach oraz przy Prezydencie m. st. Warszawy i m. Łodzi na podstawie zarządzenia Ministra Handlu Wewnętrzne z dnia 21.VII.1949 r. w sprawie normowania wynagrodzeń za usługi w zakresie rzemiosła fotograficznego.

USTAWODAWSTWO GOSPODARCZO-SKARBOWE

Wykonywanie orzeczeń o zabezpieczeniu przepadku przedsiębiorstw

Dekret z dn. 22.10.1947 r. o przepadku majątku (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 390) upoważnił sądy i Komisje Specjalne do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym do orzekania przepadku całości lub części majątku i to jako karę dodatkową.

Obok orzeczenia przepadku majątku dekret przewidział zabezpieczenie grożącego przepadku majątku przy wszczęciu wzgl. w toku postępowania sądowego lub też przed Komisją Specjalną.

Obecnie ukazało się zarządzenie Ministra Skarbu z dn. 1.7.1949 r. w sprawie wykonania orzeczeń o zabezpieczeniu przepadku przedsiębiorstw Monitor Polski Nr. A-51, poz. 707, które omówimy w niniejszym artykule. Zarządzenie to weszło w życie z dniem 9 sierpnia 1949 r.

Właściwymi do wykonania orzeczeń o zabezpieczeniu przepadku przedsiębiorstw przemysłowych, handlowych i rzemieślniczych są właściwe rejonowe urzędy likwidacyjne, które w dalszej treści niniejszego artykułu będziemy oznaczali skrótem „RUL”.

Podstawą egzekucji są orzeczenia o zabezpieczeniu przepadku majątku wydane przez Komisję Specjalną do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym lub jej delegatury. Odpisy tych orzeczeń stanowią tytuł wykonawczy.

Powyższe orzeczenia mogą być wykonywane w dwojaki sposób: albo bez odjęcia posiadania przedsiębiorstwa dotychczasowemu posiadaczowi wzgl. też przez odjęcie jego posiadania dotychczasowemu posiadaczowi.

1 Jeśli chodzi o pierwszy sposób zabezpieczenia tj. bez odjęcia posiadania, to zabezpieczenie takie następuje przez wpis w rejestrze handlowym i innych rejestrach publicznych, przez wpis do księgi wieczystej wzmianki o zabezpieczeniu przepadku nieruchomości należącej do danego przedsiębiorstwa, dalej przez zajęcie przedsiębiorstwa bez potrzeby szacunku wzgl. przez zajęcie przysługujących temu przedsiębiorstwu wierzytelności lub innych praw. Przez takie zajęcie przedsiębiorstwa bez odjęcia jego posiadania ogranicza się prawa właściciela lub posiadacza do czynności zwykłego zarządu przedsiębiorstwem pod nadzorem osoby wyznaczonej przez RUL.

Nadzorca taki sprawuje nadzór stosownie do art. 773 kpc, a więc ma prawo w każdym czasie badać stan przedsiębiorstwa i czynności właściciela oraz przeglądać księgi, zapiski i inne akta dotyczące danej firmy. Nadzorca winien stosować się do poleceń RUL, a o spostrzeżonych wykroczeniach posiadacza przedsiębiorstwa natychmiast zobowiązany donieść RUL-owi. Jeśli posiadacz chce podjąć wierzytelności, dysponować kredytami i sumami złożonymi w banku wzgl. przedsięwziąć jakiegokolwiek czynności, które mogą uszczuplić zabezpieczony majątek, winien najpierw uzyskać na to zgodę nadzorca.

Koszta związane z nadzorem pokrywa się z dochodów przedsiębiorstwa.

2 Drugi sposób zabezpieczenia majątku przedsiębiorstwa przez odebranie posiadaczowi posiadania tegoż przedsiębiorstwa wymaga doręczenia odpisu orzeczenia o zabezpieczeniu RUL-owi oraz właściwemu ze względu na rodzaj majątku Ministrowi, który wyznacza zarządcę.

RUL po otrzymaniu odpisu tego orzeczenia przystępuje natychmiast do dokonania zabezpieczenia majątku przy udziale wyznaczonego przez Ministra zarządcy. Forma zabezpieczenia jest taka sama, jak przy zabezpieczeniu bez odjęcia posiadania przedsiębiorstwa dotychczasowemu posiadaczowi, a więc wpis do rejestru, księgi wieczystej itp.

Na podstawie zawiadomienia Ministra o wyznaczeniu zarządcy egzekutor RUL wprowadza go w posiadanie przedsiębiorstwa.

Zarządowi podlega wszystko to, co wchodzi w skład przedsiębiorstwa, jako zorganizowanej całości.

Posiadacz lub osoby, pod których zarządem przedsiębiorstwo pozostało, lub pozostaje obowiązane są dostarczyć wszelkich danych, dotyczących majątku oraz wydać wszelkie księgi, rachunki, rejestry, wykazy inwentarza, klucze, towary i inne wartości przedsiębiorstwa.

Z przebiegu wprowadzenia zarządcy w posiadanie przedsiębiorstwa egzekutor winien sporządzić protokół w 6-ciu egzempla-

rzach, które podpisują wszystkie osoby biorące udział w czynności. Protokół taki otrzymują: zarządca, posiadacz przedsiębiorstwa właściwe ministerstwo oraz władza orzekająca zabezpieczenie. Dwa egzemplarze pozostają w aktach sprawy.

Z chwilą zajęcia przedsiębiorstwa posiadacz i inne osoby, które zarządzały przedsiębiorstwem, tracą zarząd oraz prawo rozporządzania majątkiem wchodzącym w skład przedsiębiorstwa. Od tej chwili zarządca jest wyłącznie upoważniony do zarządzania przedsiębiorstwem i do wykonywania wszelkich czynności w ramach prawidłowej gospodarki. Czynności przekraczające zwykły zarząd mogą być dokonywane tylko za zezwoleniem właściwego Ministra.

Po przeprowadzeniu w posiadanie zarządcy winien zgłosić wniosek do Sądu Okręgowego o ujawnienie zarządcy w rejestrze handlowym, a nadto powiadomić o tym dłużników przedsiębiorstwa oraz banki i instytucje, w których są złożone pieniądze lub inny majątek przedsiębiorstwa z zaznaczeniem, że uiszczenie dokonane do rąk dotychczasowego posiadacza, właściciela lub osób przez nich upoważnionych, nie umarza zobowiązania.

W przypadku uchylecia orzeczenia o zabezpieczeniu przepadku mienia właściwy Minister odwoła zarządcę, który przy udziale egzekutora RUL wyda właścicielowi protokółarnie cały majątek przedsiębiorstwa.

F. D.

Podatki od upaństwowionych przedsiębiorstw

Ukazał się okólnik Ministerstwa Skarbu (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 33, poz. 218) w sprawie odpowiedzialności przedsiębiorstw państwowych za zobowiązania podatkowe dawnych właścicieli upaństwowionych przedsiębiorstw.

Urzędy rewizyjne orzekają niekiedy solidarną odpowiedzialność przedsiębiorstw państwowych za zobowiązania podatkowe, przypadające od osób fizycznych i prawnych, dawnych właścicieli przedsiębiorstw, upaństwowionych na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej, których składniki majątkowe zostały przekazane wspomnianym przedsiębiorstwom państwowym na podstawie art. 6 dekretu z dnia 3 stycznia 1947 r. o tworzeniu przedsiębiorstw państwowych. Jako podstawę prawną należenia wspomnianej odpowiedzialności na przedsiębiorstwa państwowe, urzędy rewizyjne podają art. 6 powołanej wyżej ustawy o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej. W myśl art. 6 ust. 1 tej ustawy przedsiębiorstwa przejęte przechodzą na rzecz Państwa lub polskich osób prawa publicznego wolne od obciążeń i zobowiązań z wyjątkiem zobowiązań o charakterze publiczno-prawnym, zobowiązań na rzecz polskich osób prawnych prawa publicznego, zobowiązań na rzecz polskich osób prawnych, stanowiących własność polskich osób prawnych prawa publicznego, służebności gruntowych oraz zobowiązań mających swe źródło w stosunku najmu pracy lub odpowiedzialności za czyny niedozwolone. Jak wynika z tego przepisu, zobowiązania podatkowe, jako zobowiązania o charakterze publiczno-prawnym, przechodzą na Skarb Państwa lub na polskie osoby prawne prawa publicznego. Skarb Państwa i wspomniane osoby prawne prawa publicznego są następcami prawnymi przedsiębiorstw upaństwowionych. Natomiast przedsiębiorstwa państwowe, którym majątek upaństwowionych przedsiębiorstw został przekazany na podstawie art. 6 dekretu o tworzeniu przedsiębiorstw państwowych na własność lub w zarząd i użytkowanie nie są następcami prawnymi dawnych właścicieli przedsiębiorstwa upaństwowionego. W tym stanie rzeczy odpowiedzialność za zobowiązania podatkowe, przypadające z przejętych na własność Państwa przedsiębiorstw, których składniki majątkowe zostały następnie oddane przedsiębiorstwom państwowym na własność lub w zarząd i użytkowanie ponosi wyłącznie i bezpośrednio Skarb Państwa. (Gr.)

Przegląd ustawodawstwa gospodarczego

od 1. VII do 1. X. 1949 r.

Zamieszczamy przegląd ustawodawstwa gospodarczego za III kwartał br. Przegląd za I kwartał został zamieszczony w OTG nr 4 str. 10, za II kwartał—OTG nr 16 str. 9.

BUDOWLANE PRZEPISY

Ustanowienie obowiązujących norm budowlanych (Mon. Polski Nr A-49, poz. 685).

Ustanowienie zaleconych norm budowlanych (Mon. Polski Nr A-49, poz. 686).

Utworzenie Instytutu Techniki Budowlanej (Mon. Polski Nr A-49, poz. 689).

Ulgowe nadawanie uprawnień budowlanych w wyjątkowych wypadkach (Dz. U. R. P. Nr 42, poz. 307).

DOSTAWY I ROBOTY

Upoważnienie organów podległych Min. Budownictwa do udzielania zamówień (Mon. Polski Nr A-43, poz. 587).

Rozszerzenie listy przedsiębiorstw, którym mogą być udzielane zamówienia bez przetargu (Mon. Polski Nr A-64, poz. 855).

Zarządzenie w sprawie określenia władz uprawnionych do stwierdzania odmowy przyjęcia zamówień przez przedsiębiorstwo samorządowe (Mon. Polski A-67, poz. 877).

EGZEKUCJA

Określenie trybu postępowania wierzycieli w zakresie egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych (Mon. Polski Nr A-49, poz. 691).

FARMACEUTYCZNE SPECYFIKI

Uzupełnienie wykazu dozwolonych do obrotu specyfików farmaceutycznych (Mon. Polski Nr A-54, poz. 731).

HANDEL

Jednolity tekst ustawy o zezwoleniach na prowadzenie przedsiębiorstw handlowych i budowlanych i na zawodowe wykonywanie poszczególnych czynności handlowych (Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 366). Wykonywanie orzeczeń o zabezpieczeniu przepadku przedsiębiorstwa (Mon. Polski Nr A-51, poz. 707).

KARNO-SKARBOWE PRAWO

Wyjaśnienie w sprawie dobrowolnego poddania się karze (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 25, poz. 185).

KSIĘGI HANDLOWE

Księgi szczególnego typu dla podatników zawodu aptekarskiego (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 28, poz. 183).

Zwolnienie księgarni sortymentowych od obowiązku prowadzenia kontroli ilościowej (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 27, poz. 181).

Księgi uproszczone i podatkowe dla przedsiębiorstw cukierniczych i cukierniczo-kawiarnianych (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 24, poz. 158).

Księgowanie ceny zakupu towarów importowanych (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 26, poz. 169).

Zwolnienie przedsiębiorstw cukierniczych i cukierniczo-kawiarnianych od obowiązku prowadzenia kontroli ilościowej (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 26, poz. 173).

LOKALE

Zmiana rozporządzenia w sprawie zwolnień i ulg w opłacaniu czynszu na najem lokali mieszkalnych oraz zwolnień od wpłat na F. G. M. (Dz. U. R. P. Nr 42, poz. 313).

Uchwała Rady Ministrów o dostarczaniu mieszkań zastępczych w przypadkach związanych z realizacją planu inwestycyjnego (Mon. Polski Nr A-43, poz. 585).

Utworzenie Instytutu Budownictwa Mieszkaniowego (Mon. Polski Nr A-49, poz. 687).

MINISTER GÓRNICTWA I ENERGETYKI

Tymczasowa organizacja Ministerstwa Górnictwa i Energetyki (Mon. Polski Nr A-47, poz. 633).

Zmiana organizacji Ministerstwa Górnictwa i Energetyki (Mon. Pol. Nr 67, poz. 873).

MINISTER SKARBU

Określenie zakresu działania Min. Skarbu (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 298).

Tymczasowy statut organizacyjny Ministerstwa Skarbu (Mon. Polski Nr A-43, poz. 583).

MINISTER PRZEMYSŁU LEKKIEGO

Zmiana organizacji Ministerstwa Przemysłu Lekkiego (Mon. Pol. Nr A-67, poz. 874).

NARODOWY PLAN GOSPODARCZY

Przekazywanie nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych (Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 354).

Dostarczanie nieruchomości zamiennych w zamian za nieruchomości niezbędne dla realizacji narodowych planów gospodarczych (Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 355).

OBROT BEZGOTÓWKOWY

Ustawa o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 294).

Rozporządzenie wykonawcze do ustawy o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 349).

Ustalenie wykazu banków oraz spółdzielni kredytowych, uprawnionych do prowadzenia rachunków w obrocie bezgotówkowym (Mon. Polski Nr A-53, poz. 728).

OPLATA SKARBOWA

Zmiana dekretu o opłacie skarbowej (Dz. U. R. P. Nr 42, poz. 310).

Opłata skarbowa od podań o rozłożenie na raty grzywien (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 25, poz. 162).

PODATEK DOCHODOWY

Obliczanie zaliczek na podatek dochodowy (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 28, poz. 186).

PODATEK OBROTOWY

Zmiana rozporządzenia o poborze podatków obrotowego i dochodowego w formie ryczałtu (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 327).

Pobór podatku obrotowego i dochodowego od zbieraczy złomu (Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 356).

Wykładnia art. 9 dekretu o podatku obrotowym (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 27, poz. 180).

Pobór podatku obrotowego w razie likwidacji przedsiębiorstwa (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 25, poz. 166).

Ulg od transakcji dokonanych na giełdach zbożowo-towarowych (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 23, poz. 147).

PODATEK OD WYNAGRODZEN

Interpretacja rozporządzenia wykonawczego do ustawy o podatku od wynagrodzeń (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 26, poz. 171).

PODATEK OD NABYCIA PRAW MAJĄTKOWYCH

Ustawa o podatku od nabycia praw majątkowych (Dz. U. R. P. Nr 42, poz. 309).

Wyjaśnienie w sprawie podatku od nabycia praw majątkowych z dzierżawy lub najmu (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 32, poz. 211).

Podatek od pism stwierdzających powierzenie własności rzeczy ruchomych celem zabezpieczenia kredytu (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 24, poz. 157).

PODATEK OD WZBOGACENIA WOJENNEGO

Dekret o podatku od wzbogacenia wojennego (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 333).

Wykładnia przepisów dekretu o podatku od wzbogacenia wojennego (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 30, poz. 199).

Instrukcja w sprawie wymiaru podatku od wzbogacenia wojennego (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 31, poz. 203).

POSTĘPOWANIE PODATKOWE

Zwrot nadpłat w podatkach i opłacie skarbowej (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 29, poz. 191).

Udzielenie informacji w drodze telefonicznej (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 26, poz. 178).

Instrukcja w sprawie potrącania z zobowiązań podatkowych wzajemnych, bezspornych wierzytelności wobec Skarbu Państwa (Mon. Polski Nr A-66, poz. 864).

PRZEDMIOTY UŻYTKU

Barwienie art. żywności i przedmiotów użytku (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 288).

Zmiana rozporządzenia o konserwowaniu art. żywności (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 289).

Zmiana rozporządzenia o dozorze nad art. żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. R. P. Nr 42, poz. 311).

REGLAMENTACJA

Dekret o reglamentacji niektórych surowców, półfabrykatów i wyrobów gotowych (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 341).

Zarządzenie w sprawie dopuszczenia niektórych rodzajów wędlin do obrotu w dni bezmięsne (Mon. Polski Nr A-48, poz. 652).

SPOŁECZNY FUNDUSZ OSZCZĘDZANIA

Zwolnienie od obowiązku składania deklaracji na miesięczne zaliczki (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 26, poz. 163).

SĄDOWNICTWO PRACY

Ustawa o zmianie prawa o sądach pracy (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 299).

SZKOLNICTWO WYŻSZE

Przekształcenie Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie na Szkołę Główną Planowania i Statystyki w Warszawie (Dz. U. R. P. Nr 48, poz. 368).

SZKOLNICTWO ZAWODOWE

Określenie zakresu działania Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 283).

Tymczasowa organizacja Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego (Mon. Polski Nr A-49, poz. 682).

Ustanowienie Okręgów i Dyrekcji Okręgowych Szkolenia Zawodowego (Mon. Polski Nr A-49, poz. 684).

ULGI INWESTYCYJNE

Przedłużenie terminu stosowania ulg inwestycyjnych w odniesieniu do niektórych inwestycji dokonanych na obszarze Ziemi Odzyskanych (Dz. U. R. P. Nr 42, poz. 306).

URLOPY

Jednolity tekst ustawy o urlopach dla pracowników zatrudnio-

nych w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 365).

ZOBOWIĄZANIA PIENIĘŻNE

Dekret w sprawie zaciągania nowych i określania wysokości nie umorzonych zobowiązań pieniężnych (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 332).

ZOBOWIĄZANIA PODATKOWE

Wykonanie art. 23, 26 i 35 dekretu o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 42, poz. 321).

Odpowiedzialność przedsiębiorstw państwowych za zobowiązania podatkowe dawnych właścicieli przedsiębiorstw upaństwowionych (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 33, poz. 218).

ZWIĄZKI ZAWODOWE

Ustawa o związkach zawodowych (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 293).

Prawnik radzi...

W rubryce tej zamieszczamy w kolejności zgłoszeń odpowiedzi na zapytania Prenumeratorów, które należy kierować: **Poznań, Mickiewicza 31** (sprawy dotyczące zagadnień skarbowo-podatkowych) lub **Warszawa, Flory 3** (inne zagadnienia prawne).

REDAKCJA

Podatek od wynagrodzeń

ELTE — KONSKIE. Pracownik jest zatrudniony w dwóch instytucjach prywatnej i państwowej. W państwowej instytucji pobiera uposażenie podlegające podatki od wynagrodzeń, a z prywatną instytucją związany jest umową o dzieło. Czytelnik nasz zapytuje jak należy opodatkować takiego pracownika.

Wynagrodzenie otrzymywane od instytucji prywatnej na podstawie umowy o dzieło nie podlega podatki od wynagrodzeń, lecz podatki dochodowemu. W związku z powyższym osoba wynagrodzenie to otrzymująca obowiązana jest co miesiąc złożyć deklarację w sprawie zaliczki na podatek dochodowy i uiszczyć podatek zarówno od dochodu ogólnego, jak i od dochodu czasowego. Jeżeli ogólna suma dochodu osiągnięta przez tego podatnika, a podlegając podatki dochodowemu przekroczy kwotę 360.000 zł wówczas dla wymiaru podatku dochodowego od dochodu ogólnego dolieży się wynagrodzenie otrzymywane z tytułu umowy o pracę, podlegające podatki od wynagrodzeń. Gdyby podatnik nie był związany z instytucją prywatną umową o dzieło, lecz umową o pracę, to w tym przypadku, posiadając dwóch pracodawców, płaciłby od drugiego wynagrodzenia podatek od uposażeń z 50% zwyczają. (Gr.)

Obrót bezgotówkowy

IGO — WARSZAWA, powołując się na odpowiedź zamieszczoną w Nr 27 OTG pod hasłem „Fujot” zapytuje, czy nie wkradła się do tego wyjaśnienia pomyłka, ponieważ zdaniem pytającego przepis art. 8 ustawy o obrocie bezgotówkowym dotyczy uczestników obrotu bezgotówkowego zaliczonych do grupy I (przedsiębiorstwa państwowe i inne instytucje publiczne), a nie dotyczy uczestników obrotu bezgotówkowego zaliczonych do grupy II (przedsiębiorstwa prywatne).

Scisła analiza tekstu art. 8 wskazuje na to, że pierwotnie udzielone wyjaśnienie w Nr 27 OTG jest prawidłowe. Istotnie art. 8 ust. 1 ustawy o obrotu bezgotówkowym odnosi się do uczestników obrotu bezgotówkowego zaliczonych do grupy I, co wyraźnie zo-

stało zaznaczone w tekście przez podkreślenie, że przepis ten dotyczy uczestników obrotu bezgotówkowego „wymienionych w art. 1 ust. 1 pkt 1”. Jeśli natomiast chodzi o art. 8 ust. 2 pkt 1 to w tym przepisie mowa już jest o uczestniku obrotu bezgotówkowego bez dodatku, że chodzi tu o uczestników obrotu bezgotówkowego wymienionych w art. 1 ust. 1 pkt 1. Ponieważ zaś uczestnikami obrotu bezgotówkowego są zarówno osoby wymienione w art. 1 ust. 1 pkt 1 jak i w art. 1 ust. 1 pkt 2, przeto uznać należy, że w tych wypadkach kiedy ustawa mówi o uczestnikach obrotu bezgotówkowego bez dodania bliższego określenia, że chodzi w danym wypadku o uczestników obrotu bezgotówkowego należących do jednej z dwóch grup, przepis taki ma zastosowanie do wszystkich uczestników obrotu bezgotówkowego. (Gr.)

W powyższej sprawie otrzymaliśmy kilkadziesiąt listów od naszych Prenumeratorów, w których piszący stoją na innym stanowisku, niż prawnik OTG.

Wobec tego zamieszczamy dziś odpowiedź wyjaśniającą tok rozumowania naszego prawnika, podejmując jednocześnie stosowne kroki w Min. Skarbu, celem otrzymania autorytatywnej interpretacji.

REDAKCJA

Ubezpieczenie członka rodziny

IG. BR. — POZNAN zapytuje, czy Ubezpieczalnia słusznie domaga się ubezpieczenia syna, zatrudnionego u ojca — właściciela przedsiębiorstwa, o ile syn pozostaje z ojcem we wspólnym gospodarstwie domowym.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 7 rozp. o ubezpieczeniu prac. umysłowych syn pracodawcy, żyjący z nim we wspólnym gospodarstwie domowym, może być na własne żądanie zwolniony od obowiązku ubezpieczenia, przewidzianego w wymienionym rozporządzeniu t. zn. ubezpieczenia emerytalnego. Odpowiednie podanie należy złożyć do właściwej Ubezpieczalni i zwolnienie jest aktualne dopiero od tego miesiąca, w którym podanie to do Ubezpieczalni wpłynęło.

Natomiast w pozostałym zakresie, przewidzianym art. 1 ust. 1 i ust. 2 lit. a) ustawy z 28.III.1933 o ubezpieczeniu społec-

nym, t. zn. odnośnie ubezpieczenia wypadkowego i chorobowego oraz dekretem z 28.X.47 r. w zakresie ubezpieczenia rodzinnego syn pracodawcy, pobierający od niego wynagrodzenie, podlega obowiązkowi ubezpieczenia bez względu na fakt prowadzenia wspólnego gospodarstwa.

K. I.

Podatek od szyldów

J. ZALEWSKA i S-ka — WARSZAWA. W odległości pół metra od szyby wystawowej znajduje się napis o treści „sprzedaż hurtowa”. Czy tego rodzaju napis podlega podatki od szyldów.

Statut podatku od plakatów i szyldów oraz anonosów na rzecz gminy miasta Warszawy ogłoszony jest w Nr 3 Dziennika Urzędowego Zarządu Miejskiego z roku 1946. W myśl tego statutu przedmiotem podatku są napisy firmowe ogłoszenia i reklamy, przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych oraz rzemieślniczych, umieszczone na budynkach, drzwiach, markizach, roletach, słupach, kioskach, lampach, parkanach i na innych widocznych miejscach. Z powyższego wynika, że jeżeli napis reklamowy umieszczony jest na wystawie sklepowej to podlega podatki od szyldów, ponieważ umieszczony jest na widocznym miejscu. Okoliczność, że napis ten jest oddalony o pół metra od szyby nie ma dla wymiaru podatku od szyldów istotnego znaczenia. (Gr.)

Oczyszczanie ulic

ZRZESZENIE KUPCOW W KŁODZKU. W związku z wyjaśnieniem ogłoszonym w Nr 26 OTG w sprawie oczyszczania ulic Zrzeszenie zapytuje, czy opłatami za używanie samorządowych urządzeń i zakładów dobra publicznego mogą być obciążani również nie właściciele nieruchomości.

Podstawą wymiaru opłat za używanie samorządowych urządzeń i zakładów dobra publicznego jest, jak wyjaśnialiśmy już poprzednio, art. 10 dekretu o finansach komunalnych. Art. ten nie zawiera żadnych ograniczeń co do tego, na kogo mogą być nakładane tego rodzaju opłaty. W związku z powyższym uznać należy, że kwestia na kogo spada ciężar tych opłat jest regulowana w statucie tych opłat, uchwalonym przez właściwy związek samorządowy, który opłaty te nakłada. (Gr.)

Zapisy ksiązkowe

ELTE — KONSKIE. W księgach handlowych na rachunku banków figuruje saldo, które pozostało z czasów okupacji.

Saldo to zostało zablokowane tak jak wszystkie rachunki okupacyjne. Czy można to saldo zlikwidować przez rachunek zysków i strat i czy w tym wypadku suma ta będzie doliczona do dochodu.

Każdy zapis w księgach handlowych musi się opierać na podstawie dokumentu, bez którego zapis taki jest uznany za nienależycie udokumentowany. W pewnych wypadkach podstawą do przeprowadzenia zapisu mógłby być przepis prawny. W danym wypadku nie ma żadnego takiego przepisu, na podstawie którego można by spowodować zlikwidowanie salda przez przeprowadzenie go przez rachunek zysków i strat. Z tych względów saldo powinno być nadal przenoszone z roku

na rok. W każdym razie, gdyby suma wynikająca z zablokowanego rachunku została przeprowadzona przez rachunek zysków i strat bez wyraźnego zarządzenia, to podlegałaby ona doliczeniu do dochodu.

Obrót bezgotówkowy

A. TYLMAN i S-ka — KALISZ, zapytuje, czy jest obowiązany do utrzymywania pogotowia kasowego w wysokości nie przekraczającej 100.000 zł, jeżeli nie korzysta z kredytu bankowego.

Sprawę powyższą rozstrzyga art. 3, pkt. 3 ustawy o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym. Przepis ten stanowi, że uczestnicy obrotu bezgotówkowe-

go zaliczeni do II grupy uczestników (przedsiębiorstwa prywatne) obowiązani są do „lokowania na żądanie banku, bądź spółdzielni kredytowej, w której korzystają z kredytów, zasobów gotówkowych przekraczających górną granicę pogotowania kasowego”. Z powyższego wynika, że bank względnie spółdzielnia, w której prowadzony jest rachunek dla celów obrotu bezgotówkowego, może w odniesieniu do przedsiębiorstwa prywatnego zażądać lokowania nadwyżek kasowych w banku, czyli utrzymywania pogotowia kasowego w kwocie nieprzekraczającej 100.000 zł, tylko wówczas, jeżeli przedsiębiorstwo to korzysta z kredytu.

(Gr.)

ZAGADNIENIA SOCJALNE

Z zagadnień ubezpieczeniowych

Kwestia zakresu osób, podlegających obowiązkowi zgłoszenia do Ubezpieczalni Społecznej z tytułu ich pracy oraz zasięgu wynagrodzenia, podlegającego zaliczeniu do ubezpieczenia, jest kwestią żywo interesującą pracodawców z uwagi na fakt całkowitego przesunięcia na nich obowiązku płacenia świadczeń z tego tytułu.

Odnosnie pierwszego zagadnienia — niejednokrotnie między innymi powstawała kwestia obowiązku ubezpieczenia członków Zarządów Spółek z ograniczoną odpowiedzialnością. Zagadnienie to unormowane jest art. 6 pkt. 5 rozp. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych. Artykuł ten wyraźnie stwierdza, że na własne żądanie będą zwolnieni od obowiązku ubezpieczenia „pochodzący z wyboru członkowie organów innych (poza wymienionymi uprzednio) osób prawnych”. A contrario, o ile żądanie takie nie zostało Ubezpieczalni zgłoszone, władna jest ona pobierać składki od ich wynagrodzeń. W wyniku powstałych na tym tle sporów okoliczność zgłoszenia ma decydujące znaczenie, czego wyrazem jest orzeczenie Trybunału Ubezpiecz. Społ. w sprawie nr TR. 552/48, umieszczone w numerze 3—4—5 „Przeglądu Ubezpieczeń Społecznych”. Trybunał wskutek nie zbadania wzmiarkowanej okoliczności przez

pierwszą instancję uchylił wyrok Okręgowego Sądu Ubezpieczeń Społecznych.

Odnosnie drugiego zagadnienia — zdarzają się wypadki odmiennego podchodzenia do zagadnienia „wynagrodzenia” przez władze skarbowe i władze ubezpieczeniowe.

Orzeczenie Trybunału Ubezpieczeń Społecznych w sprawie nr TR. 100/48 (wyżej powołany nr „Przeglądu Ubezpieczeń Społecznych”) wyraźnie stwierdza, że „dla kwalifikowania charakteru prawnego zarobku, w płaszczyźnie podstaw wymiaru składek, mogą być miarodajne tylko przepisy ubezpieczeniowe, nie zaś przepisy podatkowe”.

Zgodnie z orzeczeniem niedopuszczalnym jest powoływanie się w tym zakresie na orzeczenie władz skarbowych przy argumentowaniu wobec Ubezpieczalni niesłuszności dokonanych przez nią ustaleń. Argumenty przytaczane Ubezpieczalni opierać się mogą tylko i wyłącznie na przepisach ubezpieczeniowych i orzecznictwie na ich tle powstałym.

J. KWIATKOWSKI

SZKOLNICTWO ZAWODOWE

Prace oświatowe ekspozytury I. P. H. w Olsztynie w III kwartale 1949 r.

W ubiegłym kwartale rb. Ekspozytura Warszawskiej I. P. H. w Olsztynie, wykonując program prac z zakresu szkolnictwa zawodowego przewidziany na rok obecny, uruchomiła Kurs Przemysłu Drzewnego (grupa stolarska). Na kurs ten przyjmowani byli pracownicy właściwych zakładów przemysłowych, którzy mając dostateczną praktykę w zawodzie nie posiadali podbudowy teoretycznej, umożliwiającej przystąpienie do egzaminu na I stopień kwalifikowanego pracownika przemysłu.

Program kursu zostanie wyczerpany w 140 godzinach. Wykładane są następujące przedmioty: technologia, materiałoznawstwo z chemią, rysunek stolarski, zagadnienia Polski Współczesnej, bezpieczeństwo i higiena pracy oraz rachunki

Poza planem pracy Ekspozytura Olsztyńska zorganizowała 30-to godzinny Kurs Przewozów Kolejowych, Taryf i Reklamacji. Inicjatywa takiego kursu spotkała się ze zrozumieniem szerokiego instytutu i przedsiębiorstw zainteresowanych w transporcie, co wyraziło się w licznych zgłoszeniach pracowników.

Wszczęte zostały starania zmierzające do uruchomienia jeszcze w tym roku nowego kursu księgowości, a to z powodu licznych zgłoszeń reflektantów. Kurs ten zostanie rozpoczęty w październiku mimo wykładów odbywających się na poprzednim 6-cio miesięcznym kursie, rozpoczętym w kwietniu.

Aczkolwiek szkolenie w zakresie księgowości prowadzone jest nie tylko przez Samorząd Gospodarczy — duże zapotrzebowanie na pracowników tej kategorii wymaga wciąż jeszcze intensywnego szkolenia narybku.

Najpoważniejszym osiągnięciem ubiegłego kwartału było uruchomienie w Olsztynie Poradni Zawodowej. Otwarcie poradni nastąpiło 13 sierpnia, a już do chwili obecnej zostało zbadanych około 120 uczniów z ostatnich klas szkół podstawowych, jak też pewna ilość młodzieży zgłaszającej się z własnej inicjatywy oraz kierowanej przez Urząd Zatrudnienia i Zakład Doskonalenia Rzemiosła.

Badania młodzieży szkolnej są poprzedzane pogadankami, wyjaśniającymi zadania i cele poradnictwa zawodowego, które odbywają się w szkołach. Po ustaleniu wyników badań przeprowadza się konferencje z rodzicami i opiekunami na temat zawodowych uzdolnień poszczególnych uczniów, przy czym udzielane są wskazówki odnośnie pożądanego kierunku dalszego kształcenia, względnie obrania najodpowiedniejszego zawodu.

Prace poradni narazie obejmują tylko młodzież zamieszkałą w Olsztynie, jednakże w roku przyszłym projektowane jest rozszerzenie działalności na teren innych miast województwa, a nawet zajęcie się młodzieżą wiejską, wśród której niejednokrotnie można natrafić na bardzo zdolne jednostki, potrzebujące skierowania na właściwą drogę, odpowiadającą kierunkowi uzdolnień.

Należy podkreślić, że prace poradni prowadzone są w ścisłym porozumieniu i przy współdziałaniu władz szkolnych, miejscowej Dyrekcji Szkolenia Zawodowego i Urzędu Zatrudnienia, z funduszu inwestycyjnego, z którego została nabyta poważna część wyposażenia poradni.

W. S.

Rejestracja prywatnych przedsiębiorstw przemysłowych, handlowych i usługowych przedłużona. Szczegóły w obwieszczeniach.

Z życia Izb, Związków i Zrzeszeń

Pracownicy Samorządu Gospodarczego w walce o pokój

W dniu 30.IX br. w wypełnionej po brzegi wielkiej sali Izby Przemysłowo-Handlowej w Warszawie odbyło się zebranie pracowników Izby Przemysłowo-Handlowej, Związków Zrzeszeń, Ogólnopolskich Zrzeszeń, Centrali Prywatnego Przemysłu, Gospodarczego Instytutu Wydawniczego i Redakcji OTG, poświęcone międzynarodowemu dniu pokoju. W skład prezydium zebrania zostali wybrani ob. ob.: K. Tarasiewicz, M. Szyszkowski, J. Wójcikowa, M. Filipowski, J. Kosowicz i S. Filipunas.

Słowo wstępne wygłosił przewodniczący zebrania ob. mgr J. Kwiatkowski.

Z kolei zabrał głos przedstawiciel Dzielnicowego Komitetu PZPR ob. Bogusławski, który wygłosił obszerny polityczny referat na temat międzynarodowego dnia pokoju, przedstawiając sytuację w jakiej się znalazły narody w czasie i po drugiej wojnie światowej, układ sił dążących do wojny i sił pokoju, oraz nakreślił obecną sytuację międzynarodową i rolę jaką odgrywa Związek Radziecki w zachowaniu, umiłowanego przez narody całego świata, pokoju. W ożywionej dyskusji po referacie ob. Bogusławskiego, pierwszy zabrał głos dyrektor IPH mgr M. Szyszkowski. Przemówienie, w którym podkreślił znaczenie pokoju dla narodów świata, mowa zakończył następującymi słowami:

„Im mocniejsza będzie międzynarodowa jedność mas pracujących i międzynarodowa solidarność w walce przeciwko siłom imperializmu, szykującym nową wojnę, tym większa będzie gwarancja, że zbrodnicze plany podżegaczy wojennych zostaną unicestwione, tym szybciej zwycięstwo będzie po stronie demokracji i socjalizmu!”

Jako dalsi zabierali głos w dyskusji ob. ob.: J. Siwkowski, S. Matzke, T. Turkowski, Kijok, J. Kosowicz i J. Grabowski. Kol. Szymańska podkreśliła znaczenie kobiet w dziele utrzymania pokoju, i ich wkład w walkę z podżegaczami wojennymi.

Na zakończenie zebrania uchwalili jednogłośnie następującą rezolucję:

„Jesteśmy razem z Rządem naszej wskrzeszonej Ojczyzny, z Rządem, który pod przewodnictwem Prezydenta Bolesława Bieruta kieruje wysiłkiem całego narodu, aby zapewnić mu dobrobyt, bezpieczeństwo i trwały pokój. Jesteśmy razem z naszym wielkim niezawodnym sojusznikiem Związkiem Radzieckim, razem z krajami demokracji ludowej. Jesteśmy razem ze wszystkimi narodami pokój milującymi.

Jesteśmy razem siłą niezłomną, rosnącą, która zdolna jest poskromić zapędy podżegaczy wojennych i narzucić pokój.

Jesteśmy siłą nieubłaganą w walce z imperialistami amerykańskimi, z rządami zaprzeczającymi im niepodległość własnych narodów za marshallowskie srebrniki. Jesteśmy siłą nieugiętą w walce z tymi, którzy podsycają odwetowe i rewizjonistyczne żywioły w Niemczech i pchają je przeciw Polsce Ludowej. Jesteśmy siłą nie-

ubłaganą w walce przeciwko tym, którzy usiłują rozbić jedność naszego narodu, z władzą ludową przeciw wszystkim agentom i dywersantom w rodzaju Tita i Rankowicza, przeciwko wszystkim tym, jak oni sabotażystom. Przrzekamy demaskować szkodników i wrogów, przrzekamy nie szedzić ani dla umocnienia obronności Polski.

Slubujemy w jedności z Rządem naszej odzyskanej dla ludu Ojczyzny, oddać wszystkie siły naszych umysłów i mięśni dla odbudowy i rozbudowy Polski Ludowej, idącej do socjalizmu.

Strzec będziemy jak źrenicy oka jedności ludu wokół wielkich zadań obrony pokoju. Umacniać będziemy potężny front pokoju, któremu przewodzi bohaterki Związku Radziecki i wódz narodów, broniących pokoju Józef Stalin.

W jedności, w pracy i w walce jesteśmy niezłomnymi obrońcami pokoju. Wszyscy zebrani w dniu dzisiejszym pracownicy samorządu przemysłowo-handlowego, postanawiają i przrzekają swój pełny udział w walce o pokój.

Zebrani są świadomi tego, że Polska Ludowa pod kierownictwem Prezydenta Bolesława Bieruta, zespala coraz większe rzesze pracujących, wzmacnia i potęgą swoją pozycję w walce z podżegaczami wojennymi. Siły materialne i moralne Związku Radzieckiego, Krajów Demokracji Ludowej, krajów wyzwolających się z imperializmu oraz dziesiątków milionów ludzi pracy ze Stanów Zjednoczonych, zachodniej Europy i Ameryki Południowej gwarantują pokój i unicestwią zbrodnicze plany podżegaczy wojennych.

Zebrani stwierdzają i przrzekają, że ich najważniejszą bronią w walce o pokój będzie wszechstronny wysiłek w zakresie realizacji planów gospodarczych. Wydajną i wzmoczoną pracą, systematycznością i wytrwałością oraz przy rozszerzonej bazie współzawodnictwa, pracownicy samorządu przemysłowo-handlowego przrzekają powiększyć swój udział w dziele rozbudowy potencjału gospodarczego Polski Ludowej”.

(ew)

NOWE PREZYDIUM I. P. H. W POZNANIU

W Izbie Przemysłowo-Handlowej w Poznaniu odbyło się zebranie, na którym wybrano nowe Prezydium Izby, którego prezesem został prof. dr Antoni Skowroński, I wiceprezesem Włodzimierz Czepczyński, II wiceprezesem Władysław Stopa, III wiceprezesem Stanisław Szulc, IV wiceprezesem Kazimierz Otmianowski. Nadto do Prezydium wszedł Jan Kolecki, wiceprezes Wielkop. Zw. Zrzeszeń Kupieckich.

ODDZIAŁ C. H. T. NA WYBRZEŻU

Po kilkumiesięcznych pracach przygotowawczych Centrala Handlowo-Techniczna Rzemiosła i Przemysłu Prywatnego Metalowego i Elektrotechnicznego w Warszawie przystąpiła do organizacji na Wybrzeżu Oddziału o zasięgu obejmującym województwa gdańskie i olsztyńskie.

(n)

ZEBRANIE INFORMACYJNE ZRZESZENIA P. P. CHEMICZNEGO

W dniu 26.IX.1949 r. w Izbie Przemysłowo-Handlowej odbyło się informacyjne zebranie członków Zrzeszenia Chemicznego, na którym omawiano sprawę umowy ramowej, zawartej w dniu 17.VIII.1949 r. między Centr. Handl. Przemysłu Chemicznego a Zrzesz. Prywatnego Przemysłu Chemicznego. W zebraniu wzięło udział około 300 osób. (ew)

ZEBRANIE ZARZĄDU ZRZESZENIA P. P. M. i M. B.

W dniu 29.IX br. w IPH w Warszawie odbyło się zebranie Zarządu Zrzeszeń P. P. Mineralnego i Materiałów Budowlanych Okręgu Warszawskiego na którym poruszono między innymi sprawę reorganizacji zrzeszenia oraz zatwierdzono rozdziałnik.

(ew)

NADZWYCZAJNE ZEBRANIE KOŁA ZZPIS

W dniu 3.X.1949 r. w Izbie Przemysłowo-Handlowej w Warszawie odbyło się Nadzwyczajne Walne Zebranie Członków Koła ZZPIS przy IPH. W czasie obrad, podczas których zabrał głos m. in. przedstawiciel Okręgowego Zarządu ZZPIS, kol. Kaplan, po udzieleniu absolutorium Zarządowi, dokonano uzupełniających wyborów członków Zarządu Koła. Do Zarządu weszli: kol. kol. Jeziorowski, Kowalewski, Świdowska i K. Radzio. Zebraniu przewodniczył kol. St. Mierzejewski. (ew)

ZMIANA ADRESU

Ogólnopolskie Zrzeszenie Wytwórców Izolacji i Impregnatów Budowlanych zmieniło adres i obecnie mieści się w Warszawie przy ul. Nowogrodzkiej 42 m. 6.

(ew)

Odpowiedzi Redakcji

St. Z. Kraków. Ceny na ogórki kiszone i kapustę kiszoną nie zostały dotychczas ustalone na sezon 1949/50. Ustalenie nastąpi w najbliższym czasie.

K. N., Gorzów. Gąbki naturalne wprowadzane są z zagranicy za pośrednictwem firmy „Varinex” w Warszawie, ul. Kredytowa 4. Gąbki sztuczne gumowe produkuje firma „Wamat” Zabrze. (ew)

Stowarzyszenie Kupców Polskich w Namysłowie: Zaokrąglenie cen w roku 1949— wg ostatniej interpretacji Biura Cen — może nastąpić tylko po zatwierdzeniu ceny przez Biuro Cen.

E. Pulkowski — Wrocław: Marża zarobkowa dla siatek do włosów (kordon-

„SELENIT“ W. MEYER

Przemysł Chemiczny
Poznań, Starołęcka 35

tel. 515-40

poleca:

TLNEK ŻELAZA
i farby mineralne

Czy zamówiłeś już książki?

● „Ustalanie cen produkcyjnych“

mgr. W. Ławrynowicza i mgr. S. Janickiego
Naczelników Wydziałów Biura Cen Ministerstwa
Handlu Wewnętrznego.

Książka ta zawiera całokształt norm prawnych, dotyczących zarówno ustalania cen na roboty, dostawy i usługi na rzecz Skarbu Państwa, samorządu — jak ustalanie cen oraz receptur produkcyjnych dla artykułów powszechnego użytku.

Książka w recenzjach prasy gospodarczej określona została jako praktyczna encyklopedia norm i zarządzeń regulujących całokształt ustalania cen produkcyjnych (fabrycznych) hurtowych i detalicznych. Informacje i dane, zawarte w książce, są zupełnie ścisłe, wiarygodne i prosto wyłożone.

CENA ZŁ 500.—

● „Nowe przepisy podatkowe“

adw. L. Grabowskiego.

Jedynе wydawnictwo, uwzględniające wszystkie najnowsze rozporządzenia.

Oszczędza trudu szukania poszczególnych przepisów w różnych źródłach.

Wyjaśnia prosto i przystępnie poszczególne postanowienia, dotyczące podatków: obrotowego i dochodowego.

Każdemu przedsiębiorstwu uspołecznionemu, prywatnemu przemysłowi, kupcowi i rzemieślnikowi oddaje rzetelne usługi.

CENA ZŁ 700.—

● „Klasyfikacja branżowa“

Nomenklatura towarowa, wprowadzona w życie przez Ministerstwo Handlu Wewnętrznego z dniem 1.IX.1949 r. jako obowiązująca wszystkie urzędy, przedsiębiorstwa handlowe i usługowe, jak również instytucje gospodarcze, niezbędne dla koncesjonowania handlu i ustalania asortymentu towarowego w sklepach.

CENA ZŁ 160.—

● „Żegluga śródlądowa i splaw“

Handlowe prawo rzeczne — Zbiór przepisów
adw. Z. Grzegorzewskiego.

Jest to pierwsze kompletne zestawienie źródeł prawnych, dotyczących zagadnienia żeglugi śródlądowej.

Książka jest przeznaczona do użytku administracji dróg wodnych, portów, przedsiębiorstw żeglugowych i spedycyjnych, sądów, szkół handlowych i żeglugowych.

CENA ZŁ 580.—

Wyciąć, wypełnić, zakobertować i wysłać

Do
Gospodarczego Instytutu Wydawniczego
Izb Przemysłowo-Handlowych
WARSZAWA XI

ul. Flory 3

Stempel firmy

Prosimy o wysłanie za załaczeniem pocztowym nast. książek:

..... egz „Ustalanie Cen Produkcyjnych“ po zł 500.— egz.
..... egz „Nowe przepisy podatkowe“ po zł 700.— egz.
..... egz „Klasyfikacja branżowa“ po zł 160.— egz.
..... egz „Żegluga śródlądowa i splaw“ po zł 580.— egz.

.....
nodpis i stempel

kowe, jedwabne, włosiane itd.) wynosi 10% dla hurtu i 30% dla detalu.

Stowarzyszenie Kupców Polskich w Lublinie Odd. w Piaskach: Cena na miód produkcji tegorocznej zostanie ustalona w najbliższych dniach.

J. Szczygiel w Olszynie: Na artykuły z blachy obowiązują marże podane w wykazie B. 6 poz. 2. Na artykuły z innych surowców wykaz B-24 (patrz Nr 29 OTG).

Związek Stowarzyszeń Kupców Polskich Woj. Śl.-Dąbrowskiego: Zarządzenie Biura Cen z dnia 3.6.1949 r. L. dz. C-II-C-47/5 obowiązuje tylko dla jednej partii towaru rozproszadzonej przez Centralę Mięsną. W handlu drobiem-obowiązuje zarządzenie Biura Cen z dnia 28.VI.1949 r. znak C-II-C-47/8.

Drogeria „Herba“ — Gdańsk. 1. Pkt. 5 „Zaokrąglanie cen“ w Nr 8 OTG, dotyczy cen z grudnia 1948 r. 2. Nasz dział cen i marż podaje w pierwszym rzędzie ceny produkcyjne. 3. Cen detalicznych w żadnym wypadku nie można zmieniać, a tym samym zaokrąglać. 4. Ceny zmienione w r. 1949, względnie ceny artykułów, w których produkcja rozpoczęła się w 1949 r. nie mogą być zaokrąglone, gdyż muszą być uprzednio zatwierdzone przez Biuro Cen. 5. Koszty opakowania nie mogą być doliczane do cen detalicznych.

Tadeusz Sikorski — Mława. 1. Dopuszczalna marża zarobkowa hurtowa przy jedłtach sztucznych produkcji prywatnej wynosi 10%. 2. Marża hurtowa i detaliczna pieprzu krajowego jest analogiczną do stosowanej przy pieprzu z importu.

OSOBY będące w posiadaniu jakichkolwiek egzemplarzy wychodzących przed wojną czasopism „Śląskie Echo Tygodnia“ oraz „Zespolenie“, zechcą takie egzemplarze za zwrotem ewentualnych kosztów przysłać do Redakcji OTG.

REDAKCJA ADMINISTRACJA
Warszawa, Flory

tel. 8-54-70, 8-61-56, 8-66-30

Redaktor przyjmuje od 11 - 13

Oddział w Poznaniu, Mickiewicza 31

tel. 5-18-62, 23-65/6

Oddział w Gdyni, ul. Pułaskiego 6, tel. 30-80

Oddział w Szczecinie, Al. Nie-ośleności 40,

tel. 23-85

Redakcja rekapsów nie zwraca.

Redaguje: Komitet Redakcyjny

Wydawca: Gospodarczy Instytut Wydawniczy,

sa. z o. o. Izb Przemysłowo-Handlowych

Konto P. K. O. — 1-5001.

Prenumerata: miesięcznie 150.— kwartalnie 450.—, półrocznie 900.—, rocznie 1.800 zł.

CENNIK OGŁOSZEŃ:

1/1 strony 70.000 zł 1/2 str. 30.000 zł 1/4 str. 18.000 zł.

„Głoszenie“ wymiarowe: 100 zł za milimetr

szerokości 1 łamy (kolumna ma 3 łamy)

w tekście o 25 % drożej.

Drukarnia: Spół. Wya. „Wydawnictwo Ludowe“
W-wa. Skolimowska 5